

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'a!

Her geçen gün niteliksizleşen eğitim, yeni uygulamalarla dinselleştiriliyor ve piyasalaştırılıyor. Müfredatlara yapılan müdahalelerle eğitimin bilimsel içeriği ise gün be gün zayıflatılıyor.

Eğitim alanında yaşanan bu gelişmeler gösteriyor ki, "eşit-bilimsel eğitim, özerk-demokratik üniversite" talebi bugün özgürlük ve gelecek mücadelesinin temel bir talebi olarak daha da öne çıkıyor. Bas-kıların yoğunlaştığı, karanlığın yayıldığı bir dönemde DGB olarak 1 Mayıs'a eşit, parasız, bilimsel, laik ve anadilde eğitim hakkımızı savunmak için çıkacağız. **s.14**

özerk-demokratik üniversite" talebi bugün özgürlük ve gelecek mücadelesinin temel bir talebi olarak daha da öne çıkıyor. Bas-kıların yoğunlaştığı, karanlığın yayıldığı bir dönemde DGB olarak 1 Mayıs'a eşit, parasız, bilimsel, laik ve anadilde eğitim hakkımızı savunmak için çıkacağız. **s.14**

İEKK: Özgürlüğümüz ve eşitliğimiz için; çifte sömürüye ve gericiğe karşı 1 Mayıs'a! **s.17**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 15
13 Nisan 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak39.net

**Emperyalistler
bir kez daha
savaş tamtamları
çalıyor...**

**Halklar için tek çıkış yolu
birleşik direniştir!**

3

Krizi manipülasyonla yönetme çabası

AKP için öncelik siyasal demagojilerle kriz gerçeğinin çarpıtılması, bu konuda emekçilerin bilincinin bulandırılması oluyor.

6

Çevre ve insan sağlığı hiçe sayılıyor

Kapitalist sistem içinde denetimsiz ve krant odaklı inşa edilen nükleer santaralin doğa ve insanlık için çok büyük zararlar yaratacağı aşikâr.

18

Kapitalizmin insanlığa dayattığı fatura

2018 Küresel Riskler Raporu'nda sıralanan dehşetli gerçekler, kapitalizmin tarihsel sınırlarına dayandığını gösterir.

Şovenizm dalgasını kırmak ya da işçilerin birliğini başarmak!

s.4

Tarihten güncelliğe dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs

s.12

Emperyalistler bir kez daha savaş tamtamlarını çalıyor!

Halklar için tek çıkış yolu birleşik direniştir!

Birinci paylaşım savaşının bitişinden yüz yıl sonra kapitalist emperyalizm, yıkıcı sonuçları kestirilemez yeni bir paylaşım savaşıyla insan soyunu tehdit ediyor. Olası bir savaş tehlikesinin kaynağı olan hegemonya çatışmalarının merkezi halen Ortadoğu'dur. Bu devasa tehdit altında bulunan bölge halkları etnik, dinsel, mezhepsel, bölgesel ayrımları bir kenara atmalı, emperyalizme ve suç ortaklarına karşı birleşik bir direniş örmenin yollarını bulmalıdırlar. Böylesi bir savaşta "figüran" ya da "kurban" durumuna düşmeyi önlemenin tek yolu emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı birleşik direnişin örülmesidir!

ABD emperyalizmi ile suç ortakları aylar öncesinden "Esad yönetimi Doğu Guta'da kimyasal silah kullanırsa Suriye'yi vururuz" diye küstahça tehditler savurmaya başladılar. Tehditler, saldırı bahanesi yaratmak için hazırlık yapıldığının işaretlerini veriyordu. Nitekim tam Doğu Guta cihatçı katil sürülerinden temizlenmek üzere yeni bir "kimyasal saldırı" mizansenini piyasaya sürüldü. ABD-Suudi Arabistan tetikçisi İslam Ordusu adlı cihatçı çete tarafından hazırlanan mizansen "Beyaz Baretililer" diye adlandırılan El Kaideci oluşum tarafından piyasaya sürüldü. Bu mizansen zaten hazırda bekleyen ABD ile suç ortaklarının hemen harekete geçmelerinin gerekçesi sayıldı.

HEM KÜSTAH HEM RİYAKARLAR!

ABD, Fransa, İngiltere gibi emperyalist güçler saldırganlığın başını çekerken Suudi Arabistan, İsrail, Türkiye gibi işbirlikçiler de efendilerinin izinden gidiyor. Tüm bu güçler Suriye'deki yıkıcı savaşın sona yaklaşmasından rahatsızlar. Zira savaşın bitmesi, Suriye'yi ele geçirmek için kullandıkları cihatçı katillerin hakimiyet alanlarının ortadan kaldırılması anlamına geliyor. Bu ise sadece tetikçilerin değil, efendilerinin de hezimetini belirginleştiriyor.

Yedi yıldan beri Suriye'yi yakıp yıkan, yüz binleri öldüren, milyonları yerinden yurdundan eden savaşın emperyalist kundakçıları, utanmadan "Suriyeli sivilin hamisi" havalalarına bürünüyor. Kentleri bombalayarak "sivilin himaye eden" emperyalistler, vahşi katillerden müteşekkil cihatçıları halkların üstüne salarak bu işi pekiştiriyorlar. Kimyasal saldırı mizansenini bahane ederek namularını Suriye şahsında bölge halklarına çeviren emperyalistlerin arkasında hiza ya giren, yine Efrîn işgalcisi din bezirga-

nı AKP iktidarı, her gün Filistinli gençleri katleden siyonist İsrail ve üç yıldır Yemen halkını bombalayan Ortaçağ kalıntısı Suudi krallığı oldu.

HEGEMONYA SAVAŞI HALKLARI TEHDİT EDİYOR!

ABD ile suç ortakları BM Güvenlik Konseyi'ni kullanarak Suriye'ye saldırı için "hukuksal kılıf" uydurmaya çalıştı. Rusya ABD tasarısını veto ederek bunu engelledi. Rusya'nın saldırı iddiasının konunun uzmanları tarafından araştırılması için sunduğu iki tasarı ise ABD ve diğerleri tarafından veto edildi.

Bu arada Suriye'nin BM daimi temsilcisi Beşar el Caferi, ABD, Fransa, İngiltere ve Türkiye'nin cihatçılara kimyasal silah yapımında kullanılan malzemeler sattığını açıkladı. Caferi, bir süre önce de, söz konusu malzemeleri taşıyan araçların Türkiye'den İdlib'e girişi yaptığını saptıklarını BM kürsüsünden duyurmuştu. Yani böyle bir mizansen hazırlandığı kimse için bir sır değildi. 2003'te Irak'ı işgal etmek için de CIA ile aparatları tarafından uydurulan yalanlar gerekçe gösterilmişti.

Gerçekte ABD ile suç ortaklarının saldırganlığının kimyasal saldırı mizansenine bir ilgisi yoktur. Emperyalist savaş merkezleri gerilimi tırmandırmaya karar vermiş, bu amaçla tetikçilerini kullanarak kimyasal saldırı mizansenini piyasaya sürmüşlerdir. Söz konusu olan batılı emperyalistlerin Suriye'yi parçalama ve Ortadoğu'da sarsılan hegemonyalarını tahkim etmek için savaşı kızıştırma çabalarıdır. Bununla birlikte emperyalistlerin özel himayesi altında bulunan İsrail'le Körfez şeyhlerinin Suriye, Lübnan Hizbullah'ı, Filistin direnişi ve İran'ı hedef alacak bir saldırı için çırpınmaları da gerilimi tırmandıran önemli etkenlerden biridir.

Bu arada savaştan nemalanabileceklerini hesap eden AKP şefleri ise, emperyalist orduların Suriye'ye saldırması için tempo tutuyorlar.

Bu kapsamda bir saldırı, Rusya'nın Ortadoğu'daki varlığını ortadan kaldırmak anlamına geleceği için bölgesel bir savaş demektir. Rusya ile ABD, şimdilik doğrudan çatışmaya girmekten kaçınsalar da, bölge halkları olası bir hegemonya savaşının gölgesinde bulunuyor.

HALKLARIN TEK ÇIKIŞ YOLU EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI DİRENİŞTİR!

20. yüzyılın başında tekeli/emperyalist aşamaya giren kapitalizm, 1914'te ilk paylaşım savaşının fitilini ateşledi. 1930'lu yıllarda derinleşen krizi aşmak için Hitler faşizmini yaratan tekeli kapitalizm, 1939 yılında ikinci paylaşım savaşını başlattı. Bu iki paylaşım savaşında 70 milyonu aşkın insan öldürüldü, ülkeler yakılıp yıkıldı, bölgesel savaşlar ise, kesintisiz şekilde günümüze kadar devam etti.

Birinci paylaşım savaşının bitişinden yüz yıl sonra kapitalist emperyalizm, yıkıcı sonuçları kestirilemez yeni bir paylaşım savaşıyla insan soyunu tehdit ediyor. Olası bir savaş tehlikesinin kaynağı olan hegemonya çatışmalarının merkezi halen Ortadoğu'dur. Bu devasa tehdit altında bulunan bölge halkları etnik, dinsel, mezhepsel, bölgesel ayrımları bir kenara atmalı, emperyalizme ve suç ortaklarına karşı birleşik bir direniş örmenin yollarını bulmalıdırlar. Böylesi bir savaşta "figüran" ya da "kurban" durumuna düşmeyi önlemenin tek yolu emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı birleşik direnişin örülmesidir!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/15 * 13 Nisan 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak39.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Krizi manipülasyonla yönetme çabası

Sermaye düzeni uzun süredir çok yönlü krizle boğuşuyor. İç ve dış politikada yaşadığı açmazların yanında, bunların da etkisiyle ekonomide derinleşen kriz olgusu artık gizlenemeyecek boyutlara ulaşmış durumda. Türk lirasının her geçen gün döviz karşısında değer kaybediyor oluşu, Türkiye kapitalizminin yaşadığı krizin en çarpıcı göstergesi olarak orta yerde duruyor.

TÜRKİYE EKONOMİSİNİN 'KAÇINILMAZ' TABLOSU

Ekonomik krizler kapitalizmin yapısal bir sorunudur. Kapitalizm dünya genelinde krizi yeniden ve yeniden üretmektedir. Kapitalist üretim tarzının temel çelişkisi, belirli dönemlerde kendisini krizlerle ortaya koymaktadır. Kapitalist devletlerin son dönemde sosyal yıkım saldırılarına hız vermesinin gerisinde, kapitalizmin bu yapısal sorunu yer almaktadır. Bir kez daha fatura işçi ve emekçilere kesilerek, kapitalizmin bu temel çelişkisi paspas altına itilmeye, kriz ötelenmeye çalışılmaktadır.

Türkiye kapitalizminin bugünkü tablosu ise bu genel duruma ek bazı öznel yanlar içermektedir. Öyle ki, Türkiye ekonomisinde çarkların dönüşü dış sermaye girişlerine bağımlıdır. Yabancı sermaye girişi sürdükçe ekonomi büyümekte, sermaye girişi azalınca küçülmektedir. AKP iktidarının hayata geçirdiği siyasal ve ekonomik politikalarla birlikte yabancı sermaye girişi ihtiyacı yeni bir açmaz yaratmaktadır. Zira yabancı sermaye girişi beraberinde dış borçta artışı getirmekte, dış borçla yaratılan kaynakların inşaat yatırımlarına yönlendirilmesi de döviz bağımlılığına artışı körüklemektedir. Bunun yanında, dış politikadaki tutarsızlık ve emperyalistler arası çatışmada ikili oynama çabası, yabancı sermaye girişini olumsuz etkilemekte, Türk lirasının döviz

karşısındaki değer kaybını tetiklemektedir.

Diğer yandan, AKP'nin sürekli bir patlama noktasında tuttuğu toplumu devlet eliyle hayata geçirdiği baskı ve zorbalıkla yönetme çabası, iç politikada bir dizi sorunu beraberinde getirmekte, sonuç olarak sermaye açısından bir 'güvensizliği' ifade etmektedir.

Tüm bunlar, Türkiye kapitalizminin bugün yaşadığı kriz olgusunun kaçınılmaz olduğunu göstermektedir.

AKP'DEN BEYHUDE ÇABALAR

AKP krizi çözmek değil, fakat yönetmek için çeşitli hamleler yapmayı gündemine alıyor. Ancak bu çabaların tümü, Türkiye ekonomisinin açmazlarından beslenen kriz olgusu karşısında beyhude kalıyor. Hal böyle olunca da AKP için öncelik siyasal demagojilerle kriz gerçeğinin çarpıtılması, bu konuda emekçilerin bilincinin bulandırılması oluyor. Demagojide başı çeken Tayyip Erdoğan "ekonomide en az 50 göstergenin olumlu yönde geliştiğini" öne sürüp gerçekleri karartırken, sözü dinlenmeyerek faiz artırımına gidildiğini öne sürerek kendini aklamaya ve sorumluluğu Merkez Bankası'na yüklemeye çalışıyor. Erdoğan'ın bu manipülatif çıkışıyla birlikte, tüm AKP şefleri kriz gerçeğinin üzerini örtmeye

dönük söylemlerde bulunuyor.

Söylemlerin yanında, icraatlar da kriz yönetiminin manipülasyona dayalı olarak yürütüldüğünü gösteriyor. Yerli sermayeye 'dövizle borçlanma sınırlaması' getirilmeye hazırlanırken, "Türkiye'nin kendi kredi derecelendirme kuruluşunu kurması" yönlü çalışmalar da ekonomik göstergeler üzerinde manipülasyon ve dezenformasyon yaratılmasını amaçlıyor.

SERMAYE KRİZ YÖNETİMİNDEN RAHATSIZ

Türkiye ekonomisinin yaşadığı vahim durum karşısında uygulanan politikalar yerli sermaye tarafından gayri memnun bir tutumla karşılandı. Son dönemde hükümetten siyasal ve ekonomik alanda kendilerini rahatlatacak adımlar bekleyen sermaye, 'yapısal reform' talebini de sürekli diri tutuyor.

Bunun yanında, sermaye, AKP'nin ekonomik sorunun çözümü adına 'dövizle borçlanmaya sınırlama getirilmesi'ne yönelik çalışmalarına tepki gösterdi. TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik, yakın zamanda basına yaptığı açıklamalarda ekonomideki sorunların dövizle borçlanmaya sınır getirilerek çözülemeyeceğini, enflasyonun ve Türk lirası faizlerinin düşürülmesi gerektiğini savundu. "İç kaynaklarla finansman üretmedikleri ve dış

kaynaklara ihtiyaçları olduğu" itirafında bulunan Bilecik ve onun şahsında sermayenin öne sürdüğü çözüm 'yapısal reformlar', yani işçi ve emekçiler için yeni sosyal yıkım saldırıları oldu.

BÜTÜN YÜK EMEKÇİLERİN SIRTINDA

Kapitalizmin yapısı gereği, bu düzenin ceremesini hep işçi ve emekçiler çekiyor. Kapitalizmde giderek derinleşen gelir uçurumunda sermayenin payına büyük bir servet düşerken, işçi ve emekçilere kalan sefalet oluyor. Kriz dönemlerinde faturanın işçi ve emekçilere ödetilmesi de kapitalizmin bu 'olağan' işleyişinin bir devamı. Kriz kapitalizmde yapısal bir sorundur, fakat kapitalistlerin başarısı onu yönetebilmektir. Bunun en bilindik yöntemi "reform" adı altında sosyal-iktisadi saldırılara hız verilmesi, kaynakların sermayenin ihya edilmesi için kullanılması, gelir paylaşımında sermaye lehine ayrımcılık gözetilmesi vb. oluyor.

Türkiye ekonomisinin bugünkü durumu ve bu tablo içinde mali kaynakların paylaşımı sorunu, kapitalizmde sınıflar arasındaki çelişkinin açık örneği. Öyle ki, Türkiye ekonomisine ilişkin sunulan büyüme rakamları, sosyal anlamda emekçiler için bir anlam ifade etmiyor. TÜİK ölçülerine göre bile, kaynakların iş gücü ve sermaye arasındaki dağılımı iş gücü aleyhine oluyor. İşsizlik olgusu ve vardığı boyut orta yerde duruyor. Türk lirasının döviz karşısında değer kaybının tüketici nezdinde yarattığı olumsuz etki de cabası.

Kriz olgusu ve sonuçlarının da bir kez daha gösterdiği gibi, kapitalizm insanlık tarihinin ilerleyişi içinde bir sınıra dayanmış, sona ulaşmıştır. Yıkılmayı beklemektedir. İşçi ve emekçilerin, kapitalizmin krizleriyle derinleşen sosyal-iktisadi sorunlardan ve ağırlaşan yaşam koşullarından kurtulmasının tek yolu, bu beklenti-yi gerçeğe çevirmektir.

TÜSİAD'dan "yüksek büyümenin getirdiği riskler" uyarısı

Davos Zirvesi için hazırlanan "Dünya Ekonomi Forumu 2018 Yılı Küresel Riskler Raporu"nun kamuoyuna paylaşıldığı etkinlikte konuşan TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik, Türkiye ekonomisindeki risklere dikkat çekti.

2017 yılında ekonominin yüzde 7,4 büyüdüğüne değinen Bilecik "Diğer bir yandan yüksek büyümenin getirdiği riskleri de tartışmamız gerekiyor" diye-

rek şunları söyledi: "Doğrudan yabancı yatırımların zayıf seyrettiği, sıcak paranın da artık gelişmekte olan ülkeleri çok daha riskli görmeye başladığı bir dönemden geçiyoruz. Böyle bir ortamda para ve mali politikalarının enflasyonu düşürücü yönde çalışması, yatırımcıların finansal istikrarın sağlanacağına dair inançlarının güçlendirilip güvenlerinin kazanılması son derece kritik hale

geldi."

Ekonomik büyümenin ötesinde Türkiye'nin kalkınması gerektiğini de söyleyen Bilecik, "güçlü demokrasi ve hukuk sistemi başta olmak üzere kurumlarımızı güçlendirmeli, eğitim, vergi, toplumsal cinsiyet eşitliği başta olmak üzere geleceğimizi inşa edeceğimiz alanlarda hızla gerekli reformları yapmalıyız" dedi.

Şovenizm dalgasını kırmak ya da işçilerin birliğini başarmak!

A. Eren

“Büyük Rus şovenizmine ölümüne savaş açıyorum. Bu lanetli dişimden kurtulduktan sonra, bütün sağlam dişlerimle bunun (şovenizmin) üzerine çullana-cağım.” (Lenin, Kamenev’e Not, Eserler, C.33, s.358)

Çelişki ve çatışmaların çözümünün savaş yoluyla arandığı dönemlerde her siyasi parti, akım ve sınıf kendi politik tutumunu ortaya koymak, tarafını seçmek zorunda kalır. Söylemler değil pratik tutum gerçek kimliğini ortaya koyar. Özellikle egemen burjuvazi tarafından zehir gibi saçılan şovenizme karşı durmak, söylem ile eylemde tutarlılık gerektirir.

Kürt sorununun çözümüne ilişkin “barış” dönemlerinde sol lafazanlık yapanlar, bugün mazlum Kürt halkına karşı NATO’nun en büyük militarist aygıtının saldırısına seslerini çıkarmıyorlar. Dahası, Kürt hareketinin zaafını bahane ederek, dolaylı olarak burjuvazinin destekçisi konumuna düşüyorlar. İsrail Konsoloslugu önünde eylem yapan, NATO’ya karşı imza kampanyası başlatan, fakat Efrîn’e yönelik saldırı konusunda tek söz etmeyen sahte komünistlerin, ince sosyal şoven maskelerinin düşürülmesi gerekiyor.

KÜRT HALKIYLA DAYANIŞMA NEDEN ÖNEMLİ?

Genelde ulusal soruna, özde Kürt sorununa yaklaşım, işçi sınıfının egemen burjuvaziye karşı devrimci mücadelesinin başarılı bir şekilde örgütlenmesinin sorunlarıyla doğrudan ilintilidir. Marksizm bir ulusun hakları sorununu, kendi içinde bağımsız ve soyut haklar düzleminde değil, işçi sınıfının ve devrimci hareketin çıkarları temelinde ele alır.

1848-1849 Devrimlerinin ortaya çıkardığı sonuçları değerlendiren Marx ve Engels, sosyalist bir devrimin başarısının ulusal sorunun çözümüyle de bağlantılı olduğu saptamasını yaparlar. Devrimler sürecinde en cumhuriyetçi burjuva kesimlerin dahi başka ulusların hak ve bağımsızlık talepleri karşısında nasıl şovenist cephede birleştiklerini irdeler, işçi sınıfının başka ulusların haklarını savunup sahiplenmesini, sınıf bilinci edinmesinin ilk koşulu sayarlar.

Engels bu soruna ilişkin olarak Kautsky’ye yazdığı 7 Şubat 1882 tarihli mektupta şunları söyler: “Genel çıkarlar için mücadeleye katılmak için uyusukluktan uyanan her Polonyalı köylü ve işçinin her yerde önüne çıkan ilk engel ulusal baskı

İşçi sınıfı saflarında bir tutum değişikliği yaratılmadan, Kürt sorununda anlamlı bir mesafe alınamaz. Bu konuda Kürt hareketine de önemli sorumluluklar düşmektedir. Konjonktürel gelişmeleri esas alan politikalar ve kimi taktik ittifaklar yerine, Kürt ulusal hareketi, başta Türkiye işçi sınıfı olmak üzere, diğer emekçi toplumsal kesimlere yönelik stratejik hedefleri net politikalar izlemelidir.

gerçeğidir. Bunu ortadan kaldırmak sağlıklı ve özgür gelişmenin birinci koşuludur.” (Marks-Engels Eserler, C.35, s.270) Aynı mektupta, ulusal baskının kaldırılmasını gündemine almayan bir hareketin kendisini sosyalist olarak adlandırması aldatmaca olarak nitelenir.

Karmaşık görünen bu soruna devrimci Marksizm ışığında bakılmadığında, doğru çözümler üretmek mümkün değildir. Ulusal soruna doğru yaklaşım, enternasyonalist dayanışmayı soyut bir tartışma olmaktan çıkarıp işçi sınıfının devrimci politikasının temel bir ögesi haline getirmek, şovenizme ve sosyal şovenizme karşı mücadeleyi bütünlüğü içinde ele almak, bugünün Türkiye’inde daha bir önem kazanmıştır.

İŞÇİ SINIFININ ENTERNASYONAL GÖREVİ

Enternasyonal İşçi Birliği ve örgütlerinin “temel ilkesi”, “ulusal düşmanlığın önlenmesi ve enternasyonal kardeşliğin desteklenmesi”dir. (I. Enternasyonal. Protokol, 6-Mart 1866 oturumu)

Şoven milliyetçi propaganda her zaman burjuva ideolojisinin en önemli silahı olmuş, sınıf mücadelesinin her tarih-

sel döneminde etkili bir rol oynamıştır. Milliyetçilik hangi kılıfla ileri sürülürse sürülsün, hangi argümanlarla gerçekleştirilse gerçekleştirilsin, temelde işçileri bölmeyi, ortak mücadele içinde birleşmesinin önüne geçmeyi amaçlar. Şoven milliyetçiliğe karşı mücadele işçi sınıfı açısından ideolojik mücadelenin en önemli yapı taşlarından biridir. Kendi burjuvazisinin başka bir ulusu baskı altında tutma çabasına sessiz kalan işçi sınıfı kendi kurtuluşunun yolunu da açamaz.

İRLANDA ÖRNEĞİ ÜZERİNDEN ULUSAL SORUNA YAKLAŞIM

Marx ve Engels İrlanda sorununu tarihsel gelişim süreci içinde değerlendirir. Sorunun tarihsel boyutunu gözler önüne sermeyi, işçi sınıfının enternasyonal eğitiminin en önemli yöntemi olarak görür. Bu, Kürt sorununa yaklaşımın ne olması gerektiğine de açıklık getirir.

Türkiye işçi sınıfının enternasyonal eğitiminin gerçekleşmesi için Kürt sorunu önemli bir olanaktır. ‘Kürt sorunu olmasaydı işçi sınıfı mücadeleye daha kolay kazanılırdı’ yaklaşımı tek yanlı bir yaklaşımdır. Sınıf mücadeleleri hiçbir dönemde ideal koşullarda gelişmemiştir.

Eğer burada bir sorun varsa, bu şovenizmin tarihsel gücünden gelmektedir. Burjuvazinin egemenliğinin sürdüğü en demokratik toplumlarda dahi, gerektiğinde burjuvazi şoven milliyetçi duyguları kullanmakta, başka halklara düşmanlığı körüklemekte, böylece sınıfın ortak mücadele cephesinde birleşmesini engellemektedir.

I. Enternasyonal, İngiliz işçi sınıfının kendi kurtuluşunun temel koşulunun İrlanda’nın ulusal kurtuluşu olduğu bilincini yaymak için bu sorunu gündemine almıştır. Kürt sorununu da böyle ele almak gerekmektedir. Zira Kürt halkının ulusal hak ve taleplerinin inkar edilip bastırılması, Türkiye’de devrimci bir sınıf hareketinin gelişmesinin en önemli engellerinden biridir. Kürt halkına karşı yürütülen katliamcı politikalar, diğer taraftan egemen burjuvazinin toplum genelinde baskı ve terörü trmandırmasının, grevleri yasaklamasının, KHK ve olağanüstü hali kalıcı hale getirmesinin aracı olarak işlev görmektedir.

Dolayısıyla, işçi sınıfı saflarındaki milliyetçi şovenizme karşı mücadele, temel bir sorumluluktur. Bugün işçi sınıfının Kürt sorunu karşısında gösterdiği olum-

suz tepki ve duyarsız yaklaşım, tarihsel olarak egemen şovenizmin yarattığı etkiyi ve buna karşı mücadelenin önemini göstermektedir. İşçi sınıfı Kürt halkına karşı enternasyonal dayanışmacı bir yaklaşım geliştiremediği koşullarda, kendi mücadelesinde de başarılı olmayacaktır.

İrlanda sorununu ele alırken Marks, İngiliz işçi hareketinin başarısızlığının esas nedeninin İngiliz ve İrlanda işçileri arasındaki çelişkinin aşılammaması olduğunu söyler. İngiltere’de gelişen her hareket İrlanda ve İngiliz işçileri arasındaki ikircikli tutumdan dolayı felç olmakta, zira İrlandalılar işçi sınıfının önemli bir bölümünü oluşturmaktadır. (Seçme Mektuplar, s. 263)

Marks’a göre İngiliz işçi sınıfı, İrlanda sorunu karşısında egemen sınıftan bağımsız bir politika ve İrlandalılar ile ortak mücadele geliştirmeden önemli bir kazanım elde edemeyecek, işçi sınıfı iki ayrı grup olarak karşı karşıya kalacaktır. “İngiliz burjuvazisi, yoksul İrlandalıları göçe zorlayarak İrlanda’nın sefaletini İngiltere’deki işçi sınıfını düşürmek için istismar etmekle kalmamış, aynı zamanda proletaryayı iki düşman kampa bölmüştür. ... İngiltere’nin tüm büyük sanayi merkezlerinde İrlandalı proleterler ile İngiliz proleterler arasında derin bir karşıtlık vardır. Ortalama İngiliz işçisi, ücretleri ve hayat standardını düşüren bir rakip olarak İrlandalı işçiden nefret eder. Ona karşı ulusal ve dinsel antipati duyar. ... İngiltere’nin proleterleri arasındaki bu karşıtlık, burjuvazi tarafından yapay olarak beslenip korunur. (Burjuvazi) bu bölünmenin, iktidarını sürdürmesinin asıl sırrı olduğunun farkındadır.”

Marx, şovenizme karşı mücadelenin proleter enternasyonalizmin olmazsa olmaz koşulu olduğunu her fırsatta vurgular. 16 Aralık 1867’de Londra Alman İşçi Derneği’nde yaptığı konuşma bunun somut bir örneğidir. İngiliz hakim sınıflarının yüzyıl boyunca İrlanda’yı nasıl sömürgeleştirdiğini, köylüleri topraklarından sürerek yarı feodal boyunduruğa mahkum ettiğini, İrlanda’nın sanayi üretimini “tabut doğrama atölyesi” dışında talan ettiğini, 1 milyon 100 bin insanın yerine 900 milyon 600 koyunu yerleştirdiğini, çarpıcı verilerle teşhir eder.

ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİNİN ZAAFIYETİ

Marx, İrlanda Bağımsızlık Hareketi’ni (Fenian), politik tutarlılık ve ideolojik olunlaşmadan uzak, halkçı küçük-burjuva ideolojik formasyona sahip bir hareket olarak niteler. Sınıflar ve sınıf mücadelesi yerine belirsiz bir halk söylemi kullanmasını eleştirir. Fenian’ın “melodramatik komplo tarzi”ni, şiddete dayalı amaçsız propagandayı, başarısızlığa mahkum çıkışlar olarak niteler. (Marks-Engels, Mektuplar, C.III, s.550)

Fenian’ın en önemli zaafiyetinin, dar görüş milliyetçi eğilim, İrlanda dışındaki

politik gelişmelere ve toplumsal olaylara karşı küçümseyici tutum olduğu; tek gerçek müttefiki olan İngiliz ve enternasyonal proletaryaya yöneleceğine, Amerika’nın müdahalesine umut bağladığı saptamasını yapar.

Buna rağmen Marks ve Engels bu eleştirileri kamuoyu önünde yapmayı zamanlama açısından doğru görmezler. O dönem esas olan, İngiliz işçileri içinde İrlanda konusunda dayanışma bilincini geliştirmek, şovenist dalgaya karşı bayrak kaldırmaktır. (s.525)

Egemen sınıfın tırmandırdığı şovenizm ve İrlanda ulusal hareketinin burjuva ve küçük burjuva ideolojik önderliğinin propaganda ettiği ulusalcılık, İngiliz ve İrlanda işçi sınıfının birliğinin önünde engel olarak duruyordu. İngiliz liberallerinin, Trade-Union sözcülerinin şovenist söylemleri İrlanda milliyetçiliğinin alevlenmesini besliyordu. Tutarlı proletarya enternasyonalizmi iki eğilime karşı mücadeleyi zorunlu kılıyordu.

8 Haziran 1870’te Engels’e yazdığı mektupta Marx, İrlandalıların “darkafalı ulusalcılığını” yük olarak niteler. (Mektuplar, C.IV, s.304) Zira olaylara kendi dar ulusal penceresinden bakarak, İngiliz işçi sınıfı saflarında İrlanda davasına karşı sempati uyandırma çabasından uzak durmakta, bu konuda özellikle İngiliz işçi sınıfının oynayacağı rolü kavrayamamaktadırlar. Yanı başlarındaki işçi sınıfının belirleyici rolünü görememek, ulusal hareketi cılız kalmaya mahkum etmektedir.

Bu değerlendirmeler Kürt hareketi için de önemli dersler içermektedir.

İşçi sınıfı saflarında bir tutum değişikliği yaratılmadan, Kürt sorununda anlamlı bir mesafe alınamaz. Bu konuda Kürt hareketine de önemli sorumluluklar düşmektedir. Konjonktürel gelişmeleri esas alan politikalar ve kimi taktik ittifaklar yerine, Kürt ulusal hareketi, başta Türkiye işçi sınıfı olmak üzere, diğer emekçi toplumsal kesimlere yönelik stratejik hedefleri net politikalar izlemelidir. Kürt ulusunun haklı davası için toplumsal desteğin sağlanması, başta işçi sınıfı saflarında meşruiyet kazanması için o da kendi cephesinden çaba harcamalı, buna uygun politikalar geliştirmelidir. Bu yapılmadığında, egemen burjuvazi Kürt düşmanlığı üzerinde şovenizmi canlı tutmayı başaracaktır.

Şoven milliyetçilik bugün işçileri mücadeleden alıkoymanın, işçiler arasındaki birliği zayıflatmanın etkili bir aracı olarak kullanılmaktadır. Mücadeleye atılan işçilere neye alet edildikleri bizzat öz deneyimleri üzerinden gösterilmelidir. Verili geriliği ne olursa olsun, şovenizmin işçi sınıfı saflarındaki etkisini kırmanın, diğer toplumsal kesimlere göre daha kolay olduğu unutulmamalıdır. İşçilerin birliğini sağlamanın en önemli koşulunun bu dalgayı kırmak olduğu bakışıyla hareket edilmeli, bu alandaki zayıflığın üzerine gidilmelidir.

“Özgür basın susturulamaz!”

Özgürlükçü Demokrasi ve Gün Matbaacılık çalışanlarına yönelik baskın, kayıym atama ve tutuklama saldırısına karşı 6 Nisan’da düzenlenen basın toplantısında “Özgür basın susturulamaz” vurgusu yapıldı.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi’nde gerçekleştirilen basın toplantısına devrimci, ilerici basın çalışanlarının yanı sıra Özgür Gazeteciler İnisyatifi (ÖGİ), Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ve DİSK’e bağlı Basın-İş Sendikası yöneticileri katıldı.

ÖGİ Sözcüsü Hakkı Boltan ilk sözü olarak iktidarın yanında yer almayan bütün basının saldırının hedefinde olduğunu söyledi. Özgürlükçü Demokrasi ve Gün Matbaasına yönelik saldırıları teşhir eden Boltan “Burada yeni olan matbaanın kapanmasıdır” dedi. Basına yönelik saldırılara karşı tutumlarının net olduğunu söyleyen Boltan “Basının özgürlüğü herkesin özgürlüğü, Türkiye’nin özgürlüğüdür” dedi.

Ardından TGS Başkanı Gökhan Durmuş, bugünün öldürülen gazeteciler günü olduğunu belirterek sözlerine başladı. Dün haber peşinde koşan 66

gazetecinin katledildiğini hatırlatan Durmuş bugün ise baskı, tutuklama gibi saldırılarla gazetelerin haber yapmalarının engellenmek istendiğini belirtti. Matbaayı yasaklayan Osmanlı ile bugünkü iktidarın aynı zihniyeti sürdürdüğünü ifade etti.

Sonrasında söz alan DİSK Basın-İş Yönetim Kurulu üyesi Ali Ergin Demirhan, 25 Temmuz 2015 itibarıyla basına yönelik bir darbe başlatıldığını ifade ederek gazete, televizyon kapatmalarına değindi. Gün Matbaacılık çalışanlarının tutuklanmasını teşhir ederek tutuklananlar arasında üyelerinin de bulunduğunu belirtti. “İktidar; Kürt baskını, özgür basını döverek bütün basını terbiye ediyor” diyen Demirhan, tutuklananların savcılık ifadesi dahi alınmadan tutuklandıklarını söyledi. Saldırının bütün basına yönelik olduğunu ve saldırılara karşı dayanışmanın önemine dikkat çeken Demirhan “Bu saldırılarla hakikati örtemezsiniz” sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Son olarak tekrar söz alan Hakkı Boltan “Özgür basın susturulamaz” diyerek basın toplantısını sonlandırdı.

Özgürlükçü Demokrasi çalışanları tutuklandı

Kayıym atanarak el konan Özgürlükçü Demokrasi gazetesinin gözaltına alınan editör ve çalışanlarından 4’ü tutuklandı.

Gün Matbaacılık ve Özgürlükçü Demokrasi’ye yapılan baskınların ardından gazetenin 7 çalışanı da 3 Nisan’da evleri basılarak gözaltına alınmıştı.

Gözaltındaki işlemleri tamamlanan 7 gazeteci 10 Nisan’da İstanbul Adliyesi’ne getirildi. Savcı ifadelerini dahi almadığı gazeteciler Mehmet Ali Çelebi, Reyhan Hacıoğlu, Hicran Urun, Pınar Tarlak ve Ramazan Sola’nın tutuklanmalarını istedi. Gazete çalışanı Nedim Demirkıran ve eski çalışan Mehmet

Beyazıt ise adli kontrol şartıyla serbest bırakılması talep edildi.

Gazeteciler mahkemede ifade verdikten sonra hakimlik; Tarlak, Urun, Hacıoğlu ve Çelebi’nin “örgüt üyeliği” iddiasıyla tutuklanmasına, Sola, Demirkıran ve Beyazıt’ın adli kontrol şartıyla serbest bırakılmasına hükmetti.

28 Mart’ta yapılan baskınlarda gözaltına alınan Özgürlükçü Demokrasi İmtiyaz Sahibi İhsan Yaşar ve Sorumlu Yazışları Müdürü İshak Yasul da 6 Nisan’da İstanbul Adliyesi’ne çıkarıldığı mahkemede “örgüt üyesi olmak” ve “örgüt propagandası yapmak” iddialarıyla tutuklandı.

Akkuyu'da nükleer santralin temeli atıldı...

Çevre ve insan sağlığı hiçe sayılıyor

Geçtiğimiz hafta temeli atılan Mersin'deki Akkuyu Nükleer Güç Santrali, tartışmaları da beraberinde getirdi. Zira, atom enerjisini kullanan nükleer enerji santralleri dünya ve insanlık için büyük riskler barındırıyor. Son olarak 2011'de Japonya'da bulunan Fukuşima Nükleer Santrali'nde yaşanan sızıntı nedeniyle binlerce insanın yaşamı tehlikeye girmişti. Yaşanan bu sızıntının ardından nükleer enerji dünyada tartışmaya açılmış, kamuoyunun baskısıyla Japonya yeni reaktörlerin inşaatını iptal etmiş, İsviçre üç yeni nükleer reaktör planını iptal ederek 2034 yılına kadar nükleer santrallerini kapatacağını açıklamıştı. Çekya ise nükleer planlarından vazgeçmiş, Almanya yedi santralini kapatmış ve 2022'ye kadar tüm nükleer santrallerini kapatacağını açıklamıştı. Fukuşima'nın ardından dünyada yapılan anketlerde ezici oranlarda nükleer karşıtı sonuçlar ortaya çıkmıştı: İtalya'da yüzde 95, Fransa ve Rusya'da yüzde 83, Japonya'da yüzde 84 vb...

Nükleer santrallerde açığa çıkan atık maddeler doğa olayları yoluyla atmosfere ve bitki örtüsüne yayılır. Buralardan insan bedenine giren radyoaktif maddeler, insan sağlığı için çok zararlıdır. Nükleer reaktörlerin çalışması sırasında atık olarak ortaya çıkan ve 250 yıl boyunca doğada kaybolmayan plütonyum üst düzeyde zehirli ve kanserojendir. Açığa çıkan bir diğer madde olan ve doğada 280 yıl ömrü bulunan stronsiyum yağış yoluyla bitkilere oradan da hayvanlara geçerek insanlara bulaşır ve lösemiye yol açar. Açığa çıkan diğer maddelerden olan sezyum ve iyod da besin yoluyla insan vücuduna ulaşır ve yetişkinlerde tiroid bezi kanserine, çocuklarda büyüme aksaklıklarına ve genetik bozukluklara neden olur. 1986 yılında meydana gelen ve Karadeniz bölgesi başta olmak üzere Türkiye'nin de etkilendiği Çernobil faciasının yarattığı sonuçlar nedeniyle binlerce insan yaşamını yitirmişti. Etkileri hâlâ devam eden bu facia nedeniyle kanser bölgesinde büyük bir sorundur.

Türkiye'deki ilk nükleer santral olacak olan Akkuyu Nükleer Güç Santrali, Rusya ortaklığı ile yapılıyor. Ekranlarda Almanya'ya kükreyip perde arkasından Alman kapitalistlerin gönlünü alabilmek için kılı kırk yaran, İsrail'i lanetleyip el altından milyarlarca dolarlık ticaret anlaşmaları imzalayan AKP şefleri, kürsülerde Rusya'ya da efelenirken Akkuyu topraklarını onun himayesine açtı. Rus şirketi Rosatom ile imzalanan şartların belirlendiği anlaşma ise Türkiye açısından tam bir

kölelik anlaşması. Anlaşmaya göre Akkuyu santrali ömrü boyunca denetim dışına çıkarılacak ve Rus toprağı olarak addedilecek. Ayrıca ilk 15 yıl boyunca Rusya için 12.35 cent üretim geliri şartı koyulmuş, bu da Rusya'nın elde edeceği kârı göstermektedir. İki sermaye devleti arasındaki kirli pazarlıklar sonucu oluşturulan projenin ve imzalanan anlaşmanın toplum ve doğa için doğurabileceği sonuçlar ise korkutucu.

Akkuyu'daki nükleer reaktör WWER 1200 modeli, daha önce hiçbir nükleer santralde denenmedi ve daha yüksek oranda radyoaktivite içeriyor. Oluşan nükleer atıkların nasıl saklanacağı/imha edileceği anlaşmada belirtilmezken atık nükleer yakıt çubuklarının reaktör çevresindeki havuzlarda saklanması halinde bile en az 100 yıl geçse de canlılar için tehlike arz etmeye devam edeceği ifade ediliyor. Ayrıca Akdeniz'e doğrudan kıyısı olan Mersin'deki nükleer santralin deniz ekosistemi için de olumsuz sonuçlar yaratacağı belirtiliyor. Zihinlerde bir tablo oluşturmak açısından örnek vermek gerekirse; Eylül 2008'de ABD'nin Kaliforniya eyaleti tarafından hazırlanan resmî rapora göre, Diablo Canyon nükleer santralinin kurulduğu okyanus kıyısında 74 kilometre uzunluk ve 3 kilometre açıklıktaki yaklaşık 225 kilometrekarelik deniz alanında yaşayan balık türlerinin yüzde 10.8'inin öldüğü belirtiliyor.

Nükleer santralde üretilen elektriğin halkın kullanımı için değil, bu bölgede kurulacak uranyum zenginleştirme ve yakıt fabrikasyon tesislerinde kullanılacağı bilinirken, "bölge halkı için istihdam yaratacak" söyleminin de bir yalan olduğu verilerle sabit. İstihdam edilecek 10 bin kişi rakamı bir abartmayken -2000-2500 kişi kadar işgücüne ihtiyaç olduğu ifade ediliyor-, halkın yüzde 30'unun tarım ve tarıma dayalı sanayide çalışarak yaşamını kazandığı Mersin'de kurulacak bir nükleer santralin toprağı vereceği zararlar binlerce kişi ekmeğinden olacak. Ayrıca aktif olan Ecemiş Fay Hattı üzerinde bulunan bölgede olası bir doğal afet durumunda oluşacak kazanın sadece Türkiye'yi değil, Doğu Avrupa'yı, Rusya'yı ve hatta Afrika'yı dahi etkileyeceği belirtiliyor.

Akkuyu Nükleer Güç Santrali'nin Türkiye'deki denetleyicisi ve düzenleyicisi Türk Atom Enerji Kurumu (TAEK). TAEK'in nükleer santral inşasında ne deneyimi var ne de bu denetimi yapabilecek insan gücüne sahip. Ayrıca 2002 yılına kadar Başbakanlık'a bağlı olan TAEK, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na bağlandı. TAEK'in bağımsızlıktan uzak olan yapılanması ise hem nükleer santralin inşa aşamasının hem de kritik olan süreçlerinin güvenilirliğini şaibe altında bırakıyor. Nükleer santrali inşa edecek Rus Rosatom şirketi ise Rusya Federal

Savcılığı'nın soruşturması altında. Küresel Eylem Grubu'nun yaptığı açıklamaya göre şirket yolsuzlukla ve nükleer reaktörler için âdi malzeme satmakla suçlanıyor. Şirketin satın alma müdürü ise, makine yapım tesisi için düşük kalitede hammadde satın almak ve geriye kalan parayı kendinde tutmakla suçlanarak tutuklandı.

İnşaat ihalesini de özellikle Cerattepe'deki doğa katliamına yol açan maden faaliyetleri ile tepki toplayan ve AKP'ye yakınlığı ile bilinen Cengiz Holding'in aldığı Akkuyu Nükleer Güç Santrali çevre ve insan sağlığı için büyük riskler barındırıyor. Kapitalist sistem içinde denimsiz ve rant odaklı inşa edilen bu nükleer santralin topluma hiçbir faydası olmayacağı gibi, doğa ve insanlık için çok büyük zararlar yaratacağı aşikâr. Genel olarak kapitalizmde bilimin ve üretimin ne şekilde değerlendirileceğini toplumun çıkarları değil, getireceği kâr belirliyor. Nükleer enerjinin artıları üzerine yapılan yorumlarda bu nokta gözden kaçırılıyor. Kirli çıkar ve hesapları için dünyayı iki kere milyonlarca insanın ölümüne sebep olan bir küresel savaşa sürükleyenlerden, bilim dünyasında bir sıçrama olan atom enerjisinin keşfedilişini Hiroşima ve Nagazaki'de olduğu gibi kitleleri imha etmek için bombaya çevirenlerden halk yararı için bir şey beklemek safdillik olur.

TKİP: Sosyalist bir dünya için 1 Mayıs'ta alanlara!

Baskıya, sömürüye, eşitsizliğe, savaşa, işgale, gerici bağınazlığa, faşist tek adam diktasına karşı...

1 Mayıs'ta alanlara!

İşçiler, emekçiler ve emeğin dünyası için mücadele edenler, sömürücü asalaklar dünyasına karşı 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya hazırlanıyor.

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın sömürü, baskı ve sefaletin ortadan kaldırılması mücadelesinde özel bir yeri var. Nitekim 129 yıldan beri dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler ve ezilenler 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak taleplerini ve özlennelerini haykırıyorlar.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER!

Bütün onurlu işçi ve emekçiler sömürülmeden, horlanmadan, baskılara, ayrımcılığa maruz kalmadan, gelecek korkusunun esiri olmadan, eşit, özgür ve kardeşçe yaşamak isterler. Bu yaşamın adı sosyalizmdir!

Oysa içinde yaşadığımız kapitalist sistem insanlığı tam tersi bir yöne sürüklüyor. Ülkemizde sermayenin vurucu gücü AKP iktidarı, Ortadoğu ve dünyada emperyalistler halkların başına türlü belalar açıyorlar. İşsizlik tırmanıyor, yoksulluk derinleşiyor. Savaşlar, işgaller, yıkımlar ve kıyımlar birbirini izliyor.

Emperyalistlerin kışkırttığı hegemonya ve yağma savaşlarının ağır bedelleri ise halklara ödettiriliyor. Emperyalist-kapitalist sistem işçilere, emekçilere ve ezilen halklara bu musibetlerden başka bir şey sunamıyor.

EMEKÇİ KARDEŞLER!

İşçi sınıfı, emekçiler, tüm ezilenler ücretli kölelikten, yoksulluktan, vahşi çalışma koşullarından, iş cinayetlerine kurban girmekten, baskı ve ayrımcılıktan, tacizden kurtulmak istiyorlar. Bu talepler insanca bir yaşam için vazgeçilmezdir.

Ülkenin çoğunluğunu oluşturan emekçilerin talep ve özlenneleri bu iken, asalak kapitalistlerin çıkarlarını koruyan Tayyip Erdoğan AKP'si neler yapıyor?

İnanç sömürücüsü bu iktidar, emekçilerin yaşama dair özlem ve umutlarını boğmak için tüm güçlerini seferber ediyor. Çünkü bu iktidarın öncelikli hedefi sömürü ve kölelik düzenini korumaktır. Bu yapılırken, Ortaçağ zihniyetli ve emekçi düşmanı bir tek adam diktatörlüğü tahkim ediliyor. Böyle bir dikta rejiminde ne grevlere ne hak arama mücadeleleri-

ne ne de demokratik hak ve özgürlüklere yer vardır. Bu dinci-gerici rejim, işçi ve emekçileri sömürü düzenine biat eden "köleler sürüsü" haline getirmeyi hedeflemektedir. Hak gaspları, baskılar, işten atmalar, grev yasakları bunun içindir!

Ülkede işsizlik, yoksulluk, gelecek korkusu büyürken, dışarıda da fetih savaşlarına giriliyor. Kürt halkının kazanımlarını hedefleyen saray çetesi Suriye topraklarını işgal ediyor. Irak topraklarına girmek için sınıra yığınak yapıyor.

Kapitalist asalaklar adına ülkeyi rehin almaya çalışan saray çetesi ile tetikçileri büyük bir ağırlık olarak ülkenin üzerine çökmüş durumdadır. İlkel, sömürücü, yağmacı, rüşvetçi, riyakar, yozlaşmış, zorba zihniyetlerini tüm topluma dayatmaya çalışıyorlar. Emekçilerin özlemi ne ise, tam tersini yapıyorlar.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, KADINLAR, GENÇLER!

Komşu ülkelerin topraklarını işgal ederken, Kürt halkına savaş ilan ederken, emperyalistlere hizmet ederken, Ameri-

kan tekeli daha çok kâr etsin diye tüm şeker fabrikalarını satışa çıkarırken, "yerli ve milli" safatasını emekçilere yutturmaya çalışan bir rejimle karşı karşıyayız.

Bu rejimin emekçiler için daha fazla baskı, daha fazla sömürü, daha fazla ayrımcılık, daha fazla bağınazlıktan başka bir şey üretmesi mümkün değildir. Kapitalizmin ürettiği bu musibetleri ortadan kaldırmak, talepleri ve özlennelerimizi gerçekleştirmek için mücadeleye atılmak dışında bir yol yoktur. 1 Mayıs bu mücadeleye çağrıdır aynı zamanda.

TKİP, sömürüyü, baskıyı, sefaleti, ayrımcılığı, zorbalığı, kokuşmuş bağınazlığı ortadan kaldırmak ve insanlığın eşitlik, özgürlük ve kardeşlik içinde yaşayabileceği sosyalist bir dünya kurma mücadelesini büyütme için işçileri, emekçileri, kadınları, gençleri 1 Mayıs alanlarına çağırıyor!

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ

Nisan 2018

"1 Mayıs'ta Maltepe'deyiz!"

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) ve Türk Tabipleri Birliği (TTB), 10 Nisan'da yaptıkları basın toplantısıyla İstanbul 1 Mayıs'ında Maltepe'de olacaklarını açıkladı.

Beşiktaş'taki DİSK Genel Merkezi'ndeki toplantıda ilk olarak DİSK Genel Başkanı Kani Beko konuştu. "Kim senin burnu kanamadan milyonların bir araya geldiği bir kutlama yapabilmek için" günlerdir görüşmeler yaptıklarını öne süren Beko, "Toplumsal çatışmalardan değil toplumsal barıştan yana" olduklarını söyledi. "Demokratik, laik, sosyal hukuk devleti" için mücadele verdiklerini, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için "mücadeleleri ve sevdalarının bitmediğini, bundan sonra da bitmeyeceğini" ifade etti.

Beko, yaptığı bu kısa konuşmanın ardından basın açıklamasını okudu. 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için İşçileri Bakanlığı'yla görüştiklerini söyleyerek, Taksim'in 1 Mayıs'a kapatılması için kullanılan polis şiddetinin hukuk dışı olduğuna dair 3'ü uluslararası olmak üzere 10 yargı kararı olduğunu ifade etti. İşçi ve emekçilerin 1 Mayıs alanlarında taleplerini ileri süreceğini belirten Beko "Yaşasın 1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü!" diyerek açıklamayı sonlandırdı.

İzmir'de 1 Mayıs Gündoğdu Meydanı'nda

İzmir'de DİSK, KESK, TMMOB ve Türk-İş 1 Mayıs'ta Gündoğdu Meydanı'nda olacaklarını açıkladı. 11 Nisan'da yapılan basın toplantısında Türk-İş Ege Bölge temsilcisi genel merkezin Hatay kararının Ege bölgesi için geçerli olmadığını söyleyerek kurulan tertip komitesinin anlamlı olduğunu vurguladı. Ege bölgesinde Türk-İş sendikalarının örgütlü olduğu tüm işletme ve fabrikalardan Gündoğdu'ya gelecekleri ifade edildi.

HDP, EMEP, TKP, KESK'e bağlı üye ve temsilciler, BDSP'nin yanı sıra İBB direnişçileri de söz alarak 1 Mayıs'a dair yaklaşımlarını aktardı. Söz alan bütün kurumların ortak vurgusu ise polis ve valiliğin Newroz'da yarattığı baskı politikasına karşı tertip komitesinin geri adım atmaması üzerine oldu.

1 Mayıs kimin günüdür?

1 Mayıs'a sayılı günler kala konfederasyonlar alana çıkacakları yerleri bir bir açıklamaya başladılar. İşçi konfederasyonları cephesinden Türk-İş Hatay'a, Hak-İş Adana'ya çağrı yaparken, DİSK de Maltepe'de kutlayacağını açıkladı. Bu "çeşitlilik" dar grup çıkarlarının amaç edinilmesinin ve farklı saiklerle sınıf mücadelesinin dışına düşmenin birer yansıması olarak karşımıza çıkıyor.

2014'te Kadıköy'e çağrı yapan Türk-İş Taksim iradesini zayıflatmak ve hükümetin yasağına meşruluk kazandırmak için önemli bir adım atmıştı. Türk-İş bürokratları 2015'te Zonguldak'a çağrı yaparak sadece Taksim'den değil, İstanbul'dan da kaçmışlardı. Böylece artık kendi 1 Mayıs'larını AKP ve CHP milletvekilleriyle kol kola kutlamanın adımlarını atıyorlardı. Aynı bürokrat takımı, Soma madenci katliamı sonrasındaki ilk 1 Mayıs'ta maden işçilerini öne çıkartmayı tercih ederek, kendi gerici politikalarını sınıf sosuna bulamayı ihmal etmemişlerdi. Bu sayede hükümetin ve sermayenin ihtiyaçlarına yanıt verirken, sermaye işbirlikçisi yüzlerini gizlemek için azami dikkat göstermeyi de ihmal etmemiş oldular.

2016'da Çanakkale'ye çağrı yaptıklarında artık buna gerek duymadıklarını açıkça ortaya koydular. Türk-İş için 1 Mayıs sınıf mücadelesine ait bir gün veya işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü değil, işçi sınıfını gericilikle ve şovenizmle zehirlemenin bir günüydü artık. 2017'de Ankara'ya çağrı yaptıklarında da durum farklı değildi.

Bu yıl "Zeytin Dalı Harekatı"na da destek amacıyla Hatay'da kutlama kararı almaları Türk-İş patronlarının yıllardır sürdürdüğü yaklaşımın en uç noktasıdır. Kardeş halkların katliamı üzerinden emperyalist çıkar ilişkilerinin ve kirli savaşın sürdüğü bir dönemde, işçi ve emekçilerin çıkarlarıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan Efrin işgaline destek olma çabası, hükümetle arayı iyi tutma, ondan medet umma, konumunu bu kirli ilişkiler ağı içerisinde sağlama alma yaklaşımının devamıdır.

Sermayenin ve Erdoğan AKP'sinin ihtiyaçları doğrultusunda işçi sınıfına ağır vergi yükü, kölece çalışma koşulları, savaşın bedelinin ödettilmesi; kardeş halklara ölüm, açlık, kan ve gözyaşı olarak yansıyan bu kirli savaşı desteklemek Türk-İş adına işçi sınıfına ve mücadelesine sırt çevirmek, daha açık deyimle ihanet etmektir. Savaşa destek, Erdoğan AKP'sinin politikalarını sınıf içerisinde var etmeye çalışmaktır. Dolayısıyla Türk-İş için 1 Mayıs artık sermayeye hizmet günüdür.

Hak-İş'in durumu zaten biliniyor. Bu yıl Adana'da 1 Mayıs'ı kutlayacağını açıklayarak sermaye düzenine/iktidarına hizmette Türk-İş ile her zamanki gibi yarış halindedir. 2012 yılından beri her yıl farklı bir ilde 1 Mayıs'ı kutlama kararı almıştı Hak-İş. 2012 yılında daha Taksim yasağı gelmeden alınan bu karar Hak-İş'in Taksim'den kaçışının bir yoluydu. Bir yanı sıra da Taksim'in 1 Mayıs alanı olmasına gölge düşürme çabasıydı. 2012'de Ankara'ya, 2013'te Karabük'e, 2014'te

Kayseri'ye, 2015'te Konya'ya, 2016'da Sakarya'ya, 2017'de Erzurum'a çağrı yapan Hak-İş, 1 Mayıs'ı işçi sınıfının bir kavga gününden çıkarıp düzen politikalarına hizmette sınır tanımadıkları bir güne çevirmek istemektedir. Geçtiğimiz yıl Erzurum'da mehter takımı ve cirit gösterileriyle alana çıkan Hak-İş, 1 Mayıs'ın tarihsel anlamından nasıl da koptuğunu, gericiliği ve şovenizmi kendine kılavuz edindiğini olanca açıklığıyla ortaya koymaktadır.

DİSK'e gelince; durumu çok daha farklı olmakla beraber mevcut düzen sınırlarını aşamayan bir anlayışı temsil etmektedir. Muhalefet anlayışı, istemek, uygun görülürse almak, uygun görülmezse eleştirmekten öteye geçmemektedir. Bu anlayış, deneyimle de sabit olduğu üzere sınıf mücadelesini bir milim ileriye taşımamaktadır. 1 Mayıs vesilesiyle DİSK'in tutumunun düzen içi muhalefet platformunun ötesine geçmediğini bir kez daha söylemek gerekmektedir.

Son olarak tekrara düşmek pahasına belirtelim ki 1 Mayıs işçi sınıfına, sınıf mücadelesine ait bir gündür. İşçi sınıfının canı pahasına yürüttüğü mücadelenin günüdür. 1 Mayıs'ta iki sınıf karşı karşıya gelir. Bir tarafta emeğiyle geçinenler; işçiler ve emekçiler... Diğer tarafta üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti elinde bulundurarak bizlerin emeği üzerinden iktidarlarını var edenler... Konfederasyonların tarafını yanlış seçtikleri ortadadır.

R. U. KURŞUN

Ankara 1 Mayıs Tertip Komitesi'nden açıklama

Ankara'da bu yıl düzenlenecek olan 1 Mayıs mitingi için Türk-İş Ankara Temsilciliği, DİSK Ankara Bölge Temsilciliği, KESK Ankara Şubeler Platformu, TMMOB İl Koordinasyon Kurulu, Ankara Tabip Odası ve Ankara Serbest Muhasebe ve Mali Müşavirler Odası (ASMMMO), 5 Nisan'da Mülkiyeliler Birliği'nde basın toplantısı gerçekleştirdi.

"Emeğin yok sayılmasına, demokrasinin gasp edilmesine karşı, 1 Mayıs'ta alanlardayız" şiarı ile yapılan açıklamada bileşen adına Sultan Saygılı konuştu. Hükümetin patron yanlısı politikalarını eleştiren Saygılı, kadın cinayetlerine de değindi. Tüm saldırılara karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olunacağını belirtilmesinin ardından, Ankara Valiliği'nin Kolej Meydanı'nı miting alanı listesinden çıkarması eleştirilerek Tandoğan Anadolu Meydanı için başvuru yapıldığı bildirildi.

Mersin'de 1 Mayıs çağrısı

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu 11 Nisan'da yaptığı basın açıklamasıyla 1 Mayıs hazırlıklarına başladıklarını duyurdu. Petrol-İş Mersin Şube binasında gerçekleştirilen basın toplantısını platform adına Genel-İş Mersin Şube Başkanı Kemal Göksoy okudu. Açıklamada, 1 Mayıs için 15.00'te Tefvik Sırrı Gür Stadı, saat yanında toplanıp 16.00'da Cumhuriyet Meydanı'nda miting yapmak için başvuruda bulunduğu belirtildi. 1 Mayıs çağrısı yapılan açıklamaya DEV TEKS-TİL Çukurova Temsilciliği de katıldı.

İzmit'te 1 Mayıs dayatması

İzmit'te, DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin düzenleyeceği 1 Mayıs mitingi sürüncemede bırakılarak yaptırılmaya çalışılıyor.

AKP'nin arka bahçesi gibi davranan Memur-Sen, Ocak ayında 1 Mayıs'ı merkezi olarak kutlayacağını duyurmuştu. Ardından erken tarihte başvuruların yapıldığı ve 1 Mayıs alanı olan Perşembe Pazarı'nın Memur Sen'e verildiği ortaya çıktı.

1 Mayıs hazırlıklarını başlatan DİSK, KESK, TTB, TMMOB'nin görüşme için Kocaeli Valiliği'ne yaptığı başvuru reddedildi. İzmit Kaymakamlığı da ikinci 1 Mayıs kutlamasının imkanı olmadığı yanıtını verdi. Sendikalar, meslek örgütleri ve ilçenin siyasi partileri, kitle örgütleri ve dernekleri İzmit'te 1 Mayıs yapmak üzerinden ısrarını sürdürdüğünü ilan etti.

Performans saldırısı ve AKP iktidarının gerici hesapları

Öğretmen Performans Değerlendirme Yönetmeliği'ne göre öğretmenler her yıl öğrenci, veli ve yöneticiler tarafından "değerlendirilecek." Öğretmenlik Mesleği Yeterlikleri adı altında dört yılda bir yapılacak olan sınavla da öğretmenlerin "milli ve manevi değerlere olan sadakati" ölçülecek. Bu sınav sonucuna göre öğretmenlerin "yerli ve milli" olup olmadığına karar verilecek. Zira, sınav sorularının %10'u "milli ve manevi değerlerin" ölçülmesine dönük olacak. Toplam performans puanının yüzde 25'ini müdür notu, yüzde 15'ini veli notu, yüzde 15'ini öğrenci notu, yüzde 20'sini zümre öğretmenlerinin notu, yüzde 15'ini diğer öğretmenler ve yüzde 10'unu da öz değerlendirme puanı oluşturacak. Öğretmenlerin sınava girdikleri yıl ise performansların yüzde 30'unu sınav notu oluşturacak. Öğretmenler aldıkları puanlara göre A, B, C ve D olmak üzere dört başarı düzeyine ayrılacak. Buna göre 90-100 puan aralığı A seviyesini, 76-89 puan aralığı B seviyesini, 60-75 puan aralığı C seviyesini, 0-59 puan aralığı D seviyesini oluşturacak. Performans puanı düşük olan öğretmenler yüz yüze veya uzaktan hizmet içi eğitim alacak. Sözleşmeli öğretmenlerin sözleşmelerinin yenilenmesinde, okul müdürü atanmasında, ek hizmet puanı verilmesinde, yurt dışı görevlerde, başarı belgesi vb. ödüllendirmelerde ve öğretmenlikte yükselmede öğretmenin aldığı performans notu baz alınacak.

Performans sistemi öncelikli olarak öğretmenler arasında her türden dayanışma duygusunu ortadan kaldıracak. Öğretmen öğretmenin kurdu olacak. Düşük not alan bir öğretmen meslektaşlarının, velilerinin ve öğrencilerinin gözünde itibar kaybı yaşarken, hatta istenmeyen ilan edilirken; yüksek not alan öğretmen "baş tacı" yapılacak. Öğretmenler odasında oluşacak olan dört "seviye kategorisi" ise öğretmenlerin dört ayrı kampa ayrılması anlamına gelmektedir. Burada düşük not alan öğretmenlerin itibar kaybından kaynaklı yaşayacağı sorunlara ek olarak işsiz kalma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağından ağır stres yaşayacaklarını, intiharlara varan vakalar yaşanacağını ayrıca belirtmek gerekiyor. Öğretmenler yüksek puan almak için yeri gelecek mesleki etik ilkelerini bir kenara bırakacak, yeri gelecek popülist uygulamalar içine girecek. Sürekli birilerini memnun etmek zorunda kalan öğretmen ciddi karakter aşınması yaşayacak. Burada müdürlerin puan vermesiyle, öğretmenlere karşı

istismar ve mobbing vakalarında ciddi artış yaşanacağını söylemeye bile gerek yok... Müdür öğretmene görevi olmayan bir iş verdiğinde dahi performans kaygısı ve iş güvencesinin olmamasından dolayı öğretmen bu görevi yapma basıncı altında kalacak. Performansa dayanarak ek hizmet puanı verilmesi gibi ücreti etkileyebilecek uygulamalarla, öğretmenler arasında yaratılan dört "seviye kategorisi" dört farklı ücretlendirmeye taçlandırılacak. Mesleki birliğin bozulması, bireysel "performansın" ön plana çıkarılması, kişilik erozyonu gibi sonuçlar aynı zamanda öğretmenlerde sendikalardan kopuşu ve eğitim sendikalarının zayıflamasını, hatta devreden çıkmasını getirecek.

HER KAPI KADROLAŞMAYA ÇIKMAKTA

Performans sisteminin getireceği bir diğer olumsuzluk ise kadrolaşmadır. AKP iktidarında yıllardır her kapı kadrolaşmaya çıkmaktaydı. Bugün Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) tüm sınav uygulamalarını ve liyakatı bir kenara bırakarak "mülakat" üzerinden kadrolaşmaktadır. Performans sistemiyle başta demokrat görüşlü öğretmenler olmak üzere, AKP'li olmayan öğretmenler ağızla kuş tutsa müdürlerden yüksek puan alamayacağını; AKP'li müdürlerin daha da ileri giderek "hoşlanmadığı" öğretmenlere

karşı veli ve öğrencileri örgütleyerek bu öğretmenlerin düşük not almasına neden olacaklarını da şimdiden belirtmek gerekiyor. Kısacası, performans değerlendirmesi hiçbir şekilde nesnel olmayacak. Siyasal anlayış, etnik köken ve inanç aidiyetleri üzerinden toplumda mevcut durumda var olan fay hatları kimin hangi notu alacağına önemli bir belirleyici olacak. Buradan hareketle iktidarın sadece performans kaygısının olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Amaç öğretmeni istenilen her şeyi yapan köle-kapı kulu haline dönüştürmek ve nefes alamayacak hale getirmek. Tüm özlük haklarını ortadan kaldırmak, itibarını yok edip hiçleştirme. Bu durum AKP'nin mutlak itaate dayalı yeni insan tipine ve yeni Türkiye anlayışına da uygun düşmektedir.

Performans sistemine karşı öğretmenler içerisinde yoğun bir tepki yaşanmaktadır. MEB'in ilk açıklamayı yapmasıyla sendikalar bu tepkinin basıncı altında kalmış ve okullarda bu sisteme karşı imza kampanyaları yürütmek zorunda kalmışlardır. Kamu emekçilerine dönük tüm saldırılarda iktidarın suç ortağı olan, eğitimdeki her türlü gerici uygulamanın yanında yer alan, hatta payanda-lık yapan yandaş, yalaka Eğitim-Bir-Sen bile bu basınca dayanamamış ve hareket geçmek zorunda kalmıştır. Eğitim-Bir-Sen düzenlediği imza kampanyasında bir yandan sendikaların adına yer vermeyerek

"Bu imza kampanyasında sendika yok, herkes için" demeye getirip uyanıklık yaparken; diğer yandan bu kampanyayı müdürler eliyle yürüterek ve müdürlerin ağırlığını kullanarak öğretmenleri örtük bir zorlamaya tabi tutmaktadır. Eğitim Bir Sen böylece başta Eğitim Sen olmak üzere diğer sendikaların düzenlediği imza kampanyalarını "gereksizleştirme-ye" çalışmaktadır.

Bu saldırı şüphesiz kapsamlı bir saldı- rıdır ve Eğitim Sen'in tekrar dirilmesi için fırsatlar sunmaktadır. Eğitim Sen içinde bu tepkiyi örgütleyip sokağa çıkarabilece- lecek potansiyel hâlâ mevcuttur. Ancak sendikaya hakim anlayışlar bunun önün- deki en büyük engeldir. Pek çok yerde sı- nıf düşmanı, AKP uşağı Eğitim-Bir-Sen'le birlikte basın açıklamaları yapma çabası içine girilmiştir. Oysa yapılması gereken MEB ile el ele verip öğretmenlerin ne ka- dar hakları varsa ortadan kaldıran, zam diye sadakaya imza atan, KHK ve ihraçla- ra ses çıkarmayan hatta muhbirlik yapan bu sendikayı aralıksız ve tok bir şekilde deşifre etmektir.

Son olarak vurgulanması gereken bir di- ğer nokta ise, performans saldırısına karşı verilen mücadele, ihraç saldırısına karşı verilen mücadele ve direnişle bir arada ele alınmalı ve örgütlenmelidir. Bu sürecin örgütlenmesi görevi ise Eğitim Sen içindeki öncülerdedir.

İSTANBUL'DAN BİR EĞİTİM EMEKÇİSİ

Kaza mı, cinayet mi?

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) verilerine göre dünyada her yıl 270 milyon "iş kazası" meydana gelmekte ve bu "iş kazaları"nda günde ortalama 5 bin, yılda ise 2 milyon işçi ölmekte. Ayrıca yılda 160 milyon işçi meslek hastalığına yakalanmaktadır. Avrupa'da iş kazalarına bağlı ölümlerde Türkiye açık ara birinci durumda. Türkiye'yi dünya sıralamasında ise yine listenin ilk sıralarında görmek mümkündür. Bu anlamda Türkiye'nin dünya ortalamasını da etkilediği söylenebilir.

"İş kazaları"na bağlı ölümler üzerinden en büyük tartışma bu ölümlerin gerçekten önüne geçilemeyen bir kaza mı yoksa öngörülebilir bir ölüm mü, yani cinayet mi olduğu noktasında yaşanmaktadır. Söz konusu soruya her ne kadar pozitif hukuk açısından mevzuat referans alınarak yanıt aramak mümkünse de, bu yöntem sorumuza tatmin edici bir cevap vermekte yetersiz kalacaktır. Neo-liberal ekonomi politikaları yaşamımızda birçok alanı şekillendirdiği gibi hukuk alanını da kaçınılmaz bir şekilde etkilemiştir. Dolayısıyla çalışma koşulları ve üretim ilişkileri göz ardı edilerek bu soruya Türk Ceza Kanunu bakımından kast-taksir, olası kast-bilinçli taksir ya da işverenin hukuki sorumluluğu tartışması yapılarak cevap aramak problemin kaynağını göz ardı etmek anlamına gelecektir.

HUKUK PENCERESİNDEN İŞÇİ ÖLÜMLERİNE BAKIŞ

Antik Yunan'dan Roma İmparatorluğu'na, Çin Uygarlığı'ndan Hititlere, Hint Uygarlığı'na kadar tarihte birçok coğrafyada kölelik sistemi var olmuştur. Kölelik sisteminde köle insan olarak değil eşya-mal olarak kabul edilmiştir. Kölenin hukuki statüsü vatandaşlık değil vatandaş olan efendisinin mal varlığı içinde bir değer olmasıdır. Her hukuk sisteminde değişebilmekle birlikte, köle bir eşya olarak nitelendirildiği için bir köleyi öldürmek çoğu kez mala zarar verme olarak görülmüştür. Kölenin değeri hesaplanarak (genç ya da yaşlı oluşu, okuma yazma bilmesi ya da bilmemesi gibi sahibine sağladığı faydalar gibi kriterler üzerinden) köleyi öldüren kişi hakkında para cezası uygulanmıştır. Bugünkü çalışma koşulları işçileri, yaşamlarını sürdürebilmek için işverene bağımlı modern köleler haline getirmiştir. İşçi ölümleri karşısında hukukun durduğu noktanın ilkel olarak nitelendirilebilecek hukuk sistemlerinden çok da farklı bir yerde olma-

diği açıktır. Bugün de işçilerin ölümlerine sebep olan işverenler cezasızlıkla ya da para cezası sonucuyla karşılaşmaktadırlar. İşçinin ölümü için verilecek tazminat miktarı da kölelik sisteminin uygulandığı dönemdekine benzer yöntemlerle hesaplanmaktadır.

İş kazalarına bağlı işçi ölümleri sadece iş güvenliği alanıyla sınırlandırılacak ya da iş sağlığı ve güvenliği mevzuatı üzerinden değerlendirilebilecek bir sorun değil; kişinin en temel hakkı olan yaşam hakkı üzerinden değerlendirilmesi gereken bir sorundur. İş güvenliği kavramının tarihi gelişimine bakıldığında kâr mantığıyla hareket eden ve işçiyi üzerinden artı değer sağlayacağı bir araç olarak gören işverenler alınabilecek önlemleri her zaman ek maliyet olarak görmüş, yasa koyucular ise bu sorunlara duyarız kalmış ve işçinin kendi yaşam hakkını savunmak için girişimlerde bulunması sonucu düzenlemeler yapılmıştır. Günümüzde birçok uluslararası metinde işçi ölümlerinin yaşam hakkı üzerinden değerlendirilmesini bu eylemlilikler sağlamıştır.

Ceza hukuku anlamında da işverenin hem kanundan hem de iş sözleşmesinden kaynaklanan işyerinde gerekli tedbirleri alması ve muntazam bir şekilde sürdürmesi bakımından garantörlük yükümlülüğü bulunmaktadır. İş kazası nedeniyle işçinin ölmesi halinde işverenin sorumlu olmasını sağlayan hukuki neden işverenin bu yükümlülüklerine aykırı davranmasıdır. İş kazalarından kaynaklanan ölümlerde baskın eğilim genel anlamıyla kaza olarak açıklayabileceğimiz taksir, bazen de bilinçli taksir üzerinden ceza yargılaması yapılmaktadır. Hukukun işçi ölümlerine bakış açısını kabaca bu

şekilde özetleyebiliriz.

HUKUK KİMİN TARAFINDA?

Hukukun kaza olarak nitelendirdiği işçi ölümlerini devlet yöneticilerinin de "kader" ya da "fitrat" söylemleri üzerinden sermaye sahiplerinin tarafında değerlendirdiğini görmek mümkündür. Örnek üzerinden açıkladığımızda taraflı nitelendirmesinin objektif ve gerçekçi bir yorum olduğunu görmek daha mümkün olacaktır. 6 Eylül 2014 tarihinde İstanbul Mecidiyeköy'de inşaatı yapılan Torun Center'da işçileri taşıyan asansör 32. kattan düşmüş, bunun sonucunda 10 işçi yaşamını yitirmiştir. Kamuoyuna bu olayla yansımaya rağmen söz konusu inşaat yapılmaya başlandığı tarihten 10 işçinin ölümüne kadar aslında birçok usulsüzlüğe imza atmıştır. Öncelikle İdare Mahkemesi en başında inşaat projesinde inşaat hakkının usulsüz bir şekilde %80 arttırılması nedeniyle yürütmeyi durdurma kararı vermiş, Başbakanlığa bağlı TOKİ'nin açtığı dava neticesinde dava konusuz bulunarak inşaat yapılmaya başlanmıştır. İnşaat çalışmaları devam ederken 10 işçinin ölümünden birkaç ay önce 19 yaşında bir işçi ölmüştür. Dava sürecinde asansörcülerin hiçbirine asansörle ilgili eğitim verilmediği, düşen asansörün daha önce de sık sık arızalandığı, elektronik ve mekanik sorunlarının olduğu işveren Torunlar Gayrimenkul Yatırım Ortaklığı'na (GYO) bildirildiği ve 1 yıl içinde 20 iş kazası yaşandığı ortaya çıkmıştır. Yargılama devam ederken 5 kişi tutuklanmış fakat bu kişiler kısa bir süre sonra serbest bırakılmışlardır. Dahası, tutuklanan bu kişilerin hiçbirisi işveren değil iş güvenliği uzmanı, mühendis gibi

işverene bağlı çalışanlar olup ölümlerle ilgili kusuru olsa olsa tali olabilecek kişilerdir. Olayda en büyük yetki sahibi olanlar, denetleme yükümlülüğü bulunan ve inşaatın sahibi olan kişiler hakkında ise takipsizlik kararı verilmiştir. 3 yılı aşan bir yargılamadan sonra sanıkların çoğu beraat etmiş kalan sanıklar hakkında da 60 bin lira para cezasına hükmedilmiştir.

Torunlar örneğinde olduğu gibi, işçi ölümüyle sonuçlanan benzer birçok olayda aynı süreçler yaşanmakta, patronlar asla yargılanmamaktadır. Olaya ilişkin verdiğimiz bu temel bilgiler ışığında bile yargının taksir nitelendirmesi yapmak suretiyle sermaye sahiplerini koruyarak onlardan yana kararlar verdiği sonucuna varmak kaçınılmazdır. Kaza, taksir, kader veya fitrat nitelendirmeleri özünde aynı niyetle; patronları koruma refleksiyle yapılmaktadır. İş sağlığı ve güvenliği üzerine birçok çalışma yapmış olan Doç. Dr. Gürkan Emre Güranlı sorunu şu ifadelerle anlatmıştır; "İş kazalarının kaçınılmazlığı aynı zamanda hukuki bir tabirdir, sadece bizim hukuk sistemimizde değil dünyada da hukuksal mütalalarda yer almaktadır. Bilimsel ve teknolojik gelişmeler, her türden 'iş kazası'nı önleyebilecek teknolojinin, üretim tekniklerinin, üretim (iş) örgütlenmesinin gerçekleştirilebilmesine olanak sağlayacak düzeydedir. Koşulları değiştirmeden ve iyileştirmeden, bilim ve teknolojinin olanaklarını insanlık için kullanmadan, 'kaçınılmazlık' veya 'kötü talih' kavramlarına sığınmak, aslında kitliler nezdinde hakim olan geri ve idealist düşünme eğilimlerine (dinin de etkisiyle) sığınarak, burjuva ideolojisini en geri zeminde yeniden üretmektir. Öte yandan bilim ve teknolojiye 'tapınmak', her işin en doğrusunu 'mühendisler, teknik adamlar' bilir, hata varsa zaten işçindir demek de, 19. yüzyıl sonlarında görülen ve hâlâ izleri olan bir eğilimdir."

Kapitalist sistemde bilim ve teknolojinin insanlık yararına ne ölçüde kullanılabileceği ayrı bir tartışma konusu olsa da işçi ölümlerini taksir ya da işin fitratı diye nitelendirmek ölümleri sıradanlaştırmak ve meşrulaştırmak anlamına gelmektedir. Torunlar örneğinden de görüldüğü gibi birçok işçi ölümüyle ilgili etkin bir soruşturma yürütülememekte ve bazı ölümlerin "kaçınılmaz" olduğu hakim görüşü nedeniyle cezasızlık sonucuyla karşılaşmaktadır. Nitekim, en başta kaza mı cinayet mi sorusunun sadece pozitif hukuku referans alarak açıklanamayacağının sebebi budur: Hukuk

düzeni mevzuata uygun ölümler yaratmaktadır.

SONUÇ

Bugün odağına insan yaşamını değil kârı alan, insan ölümünü ise kâr-maliyet analizi üzerinden değerlendiren neoliberal bir sistem ve bu ekonomik sistemin yarattığı sermaye sınıfı ile karşı karşıyayız. Sermayedarların işçi ölümlerine bakışını şöyle bir analogi ile açıklamak mümkündür: 1970'ler boyunca Ford Pinto, Amerika Birleşik Devletleri'nde en çok satan küçük arabalardan biri oldu. Bu arabanın benzin deposu bir araba arkadan çarptığında patlamaya eğilimliydi. Kaza sonucu Ford Pinto marka arabaların alev alması nedeniyle beş yüzden fazla insan ölmüştür. Kaza kurbanlarından birinin Ford Motor Şirketini dava ettiğinde Ford mühendislerinin benzin deposundan kaynaklanan bu tehlikenin farkında oldukları ortaya çıkmıştır. Şirket yöneticileri bir fayda-maliyet analizi yaptırmış ve bu sorunu gidermenin sağlayacağı faydanın (hayat kurtarmak ve yaralanmaları engellemek dahil) her arabanın benzin deposunu daha güvenli hale getirecek olan 11 dolarlık bir cihazı taktırma maliyetinden daha düşük olduğu ve buna değmeyeceği kararına varmışlardı. Tıpkı örnekte olduğu gibi günümüzde de işverenler alınması gereken önlemleri insan hayatının kurtarılması olarak değil maliyetlerin artması ve kârın azalması olarak görmektedirler. İşverenin tercihini insan hayatından değil kârını arttırmaktan yana kullanması kapitalizmin yasasıdır. Bu yasaya uymayan işveren piyasadan silinmekle cezalandırılmaktadır.

Kapitalizmin dayattığı çalışma koşulları göz göre göre işçileri öldürmektedir. İşverenler işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini almayarak, uzun saatler boyunca işçileri çalışmaya mecbur bırakıp yorarak, işçilere mobbing uygulayarak, dünyadaki en ileri teknolojiyi işçinin yaşamını riske atmak pahasına kullanmayarak, taşeron kullanıp düşük ücretler vererek, sendikalaşmalarını engelleyerek ve daha birçok yolla işçileri öldürmektedirler. En genel tanımıyla, bir insanın başka bir insana ölüme yol açacağını bildiği bir zarar vermesi ve neticenin ölüm olmasına cinayet denmektedir. Yaşanan iş cinayetlerini kaza ya da işin fitratı olarak nitelendirmek bilimsellikten uzaktır. Ancak iş cinayetlerinin kapitalist ekonomik sistemin fitratında olduğu, işleneceğini herkesin bildiği cinayet öyküleri yarattığı sonucuna varabiliriz.

KIZIL BAYRAK OKURU BİR YÜKSEK LİSANS ÖĞRENCİSİ

Not: Yazıda genel olarak iş cinayeti yerine iş kazası ifadesi hukuksal olarak bu ifade kullanıldığından daha objektif olabilmek adına ve sadece iş cinayeti ifadesinin kullanılması başlıktaki soruyu anlamsız kılacağı düşüncesiyle tercih edilmiştir.

“Aliğa'da tam donanımlı hastane istiyoruz”

iki ay kadar önce Ege İşçi Birliği'nin öncülüğünde başlayan “Aliğa'da tam donanımlı hastane istiyoruz” şiarlı imza kampanyası; pazar yerlerinde, meydanlarda, kahvehanelerde ve çay bahçelerinde emekçilerle birebir sohbetler edilerek, mahallelerde evler kapı kapı dolaşarak sürüyor. Bu kapsamda yoğun bir şekilde çağrısı yapılan basın açıklaması 8 Nisan'da Aliğa Meydanı'nda gerçekleştirildi.

İşçilerin, emekçilerin ve öğrencilerin katılımıyla gerçekleştirilen eylem; geçmişte Kocaeli Haddecilik'teki direnişte yer alan, bugün de Star Rafineri inşaatında çalışan bir metal işçisinin konuşmasıyla başladı. Her iki işletmede karşılaştıkları sorunları anlatan işçi, yaşadığı örnekler üzerinden mücadele etmenin ve birlik olmanın önemine dikkat çekti. Ardından basın açıklamasına geçildi.

“ALİĞA'DAKİ HASTANE YETERSİZ, ÖLÜMLERİN ÖNÜNÜ AÇIYOR”

93 bin insanın yaşadığı, her gün İzmir'in başka bölgelerinden gelen işçi-

lerle beraber on binlerce işçinin çalıştığı Aliğa'nın, tam donanımlı bir hastaneden mahrum olduğunun altı çizilerek ve Aliğa'da 2017 yılının Ocak ayından bugüne 21 işçinin iş cinayetlerinde katledildiği belirtilerek; “Hayatını kaybeden işçilerden büyük bir kısmı, Aliğa Devlet Hastanesi'nde yeterli ilk müdahale yapılamadığı için, gerekli bölümler ve ekipmanlar olmadığından, Menemen'e veya Ege Üniversitesi Hastanesi'ne sevk edilirken, yollarda hayatını kaybetti” denildi.

Gerekli iş güvenliği önlemlerinin alınmaması ve göstermelik denetimlerin teşhir edildiği açıklamada şu talepler sıralandı: “Tüm fabrikalarda denetimler artırılmalı, denetlemeler patronlardan bağımsız, içinde işçi temsilcilerinin olduğu, alanında uzman görevlilerin yer aldığı komisyonlar tarafından yapılmalı, can güvenliği riski olan işlerde, risk ortadan kalkana kadar çalışma yapılmamalıdır. Çalışılmayan sürede işçiler ücretli izinde sayılmalıdır.”

Sloganlarla sona eren eyleme Aliğa'daki sendika ve partiler de destek verdi.

Çorlu'da 1 Mayıs hazırlıkları

1 Mayıs'a yaklaşırken 1 Mayıs hazırlıkları da hızlanıyor. 3 Nisan Salı günü sendikalar ve kitle örgütlerinin katılımıyla ilk toplantı gerçekleşti. İlk toplantı olması nedeniyle hem tanışma hem de geçmiş yılların deneyimleri üzerine konuşuldu.

Yanısıra 1 Mayıs'ın bu yıl işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençlere yönelen baskı, eşitsizlik, gericilik ve yürütülen kirli savaşa karşı daha kitlesel 1 Mayıs'ın önemi enternasyonal karakteri üzerine konuşuldu.

Ardından 1 Mayıs mitingi için başvuru hazırlıkları yapıldı. 9 Nisan'da ise toplanan evraklarla, Çorlu'daki resmi kurumlara başvuruda bulunulacağı belirtildi.

Kamu emekçileri direniyor

AKP iktidarının KHK'larla ihraç ettiği devrimci, ilerici kamu emekçilerinin İstanbul ve Ankara'daki direnişleri sürüyor.

Şubat 2017'den beri İstanbul'daki Bakırköy, Kadıköy ve Kartal'da oturma eylemleri yapan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçiler eylemlerinde ihraçların hukuksuzluğunu, AKP'nin gerici kadrolaşma çabalarını teşhir ediyor. Taşeronla

kadro getireceği iddia edilen düzenlemeyle işçilerin “güvenlik soruşturması” gerekçesiyle işten atıldığına da dikkat çeken emekçiler, meslek hayatları boyunca savundukları değerlerle birlikte mücadeleye devam edeceklerini vurguluyorlar. Kendi direnişlerinin aynı zamanda işçilerin, emekçilerin, kadın ve gençlerin geleceği için olduğunu anlatan emekçiler direnişlerine destek ve mücadele çağrısı yapıyorlar.

Ankara'da da Kasım 2016'da Nuriye Gülmen tarafından başlatılan Yüksel direnişi, ihraç edilen diğer emekçilerle birlikte sürüyor. Her gün 13.30 ve 18.00'de basın açıklaması yapmak isteyen direnişçilerin önünü Konur Sokak'ta kesen polis valiliğin eylem yasağını gerekçe göstererek saldırıya geçiyor ve işkence yaparak gözaltına alıyor. Saldırlara karşı direniş sürdürülüyor.

Tarihten güncelliğe dünya

www.tkip.org sitesinde Haziran 2011 tarihinde yayınlanan 1 Mayıs gündemli konferans kayıtlarının ara bölümlerini okurlarımıza sunuyoruz.

1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü, II. Enternasyonal'in 1889 yılındaki kuruluş kongresinde alınan kararının ardından ve 1890'dan itibaren tüm dünyada kutlanıyor. 1 Mayıs'ın sınıfsal bir karakteri var, adı üzerinde işçi bayramı. Enternasyonal bir karakteri var, adı üzerinde işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür söz konusu olan. Devrimci bir karakteri var, bunu daha kökeninde görüyoruz; 1 Mayıs iki dünyayı, emek ve sermaye dünyasını karşı karşıya koyuyor ve dolaysız bir biçimde sınıf mücadelesi çağrısı içeriyor. Bütün bu açılardan derin bir politik anlamı ve köklü bir tarihi geleneği var 1 Mayıs'ın.

Kökenine baktığımızda tümüyle işçi hareketine dayandığını, buradan mayalanıp doğduğunu görüyoruz. 1 Mayıs işçi hareketinin kendi öz ürünüdür; işçi hareketinin öz sınıfsal dinamizmine dayanıyor, buradan doğuyor tarih sahnesine. Rosa Luxemburg, 1 Mayıs'ın Kökenleri başlıkla makalesinden, bu konuda bize şu bilgiyi veriyor:

“Bir proleter bayram gününü, sekiz saatlik iş gününü elde etme aracı olarak kullanma düşüncesi ilk kez Avustralya'da doğdu. Avustralyalı işçiler, 1856'da, sekiz saatlik iş günü lehinde gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenleyerek, hep birlikte bir günlük iş bırakmaya karar verdiler. Bu kutlamanın yapılacağı gün olarak da 21 Nisan tarihi saptandı. Avustralyalı işçiler bu kararı, yalnızca 1856'da uygulamaya niyetlenmişlerdi. Ama bu ilk kutlamanın Avustralyalı proleter kitleler üzerinde çok büyük etkisi oldu, onları canlandırıp yeni bir heyecana yol açtı ve bu kutlamanın her yıl tekrarlanmasına karar verildi.”

Avusturalyalı işçiler 1856 yılında, yani Amerika'daki gösterilerden tam otuz yıl önce, bu tür bir mücadele gününü gündeme getiriyorlar ve bir gelenek halinde sürdürüyorlar.

Kaynağında ve ilk dönem için ekseninde iş gününün kısaltılması mücadelesi, daha somut olarak da 8 saatlik iş günü istemi var. Kuşkusuz aynı dönemde işçi sınıfının bir dizi başka sorunu ve bunlardan hareketle istemleri var. Ama çalışma

ve yaşam koşullarını düzeltmeye yönelik o günkü mücadelenin ana ekseninde, iş gününün kısaltılması, somut olarak da 8 saatlik iş günü istemi var. Bu o dönem için işçi hareketinin en yakıcı istemi.

Bunun da anlaşılır nedenleri var. Sözkonusu olan 19. yüzyılın ikinci yarısı, yani vahşi kapitalizm dönemidir. Çalışma yaşamına kuralızsızlık egemendir ve Kapital'den de çok iyi bildiğimiz gibi, iş günü akıl almaz ölçülerde uzundur. En az 12 saat, bazı sektörlerde 14 saat, tekstil gibi sektörlerde 16 saati buluyor. Bunu en az 6 günlük, kimi durumlarda 7 günlük çalışma haftası tamamlıyor. Kapitalizmin çok zalimane temellerde işlediği, işçi sınıfına kölece çalışmak, açlıktan sürünmek, bütün bir ömrünü böylece tüketmek dışında bir yaşam alternatifi bırakmadığı bir dönem. İş gününün anormal uzunluğu işçiler için yaşamı çekilmez hale getiriyor. İşçi kendini sosyal ve kültürel açıdan bir nebze olsun geliştirebileceği, ailesi, dostları, sosyal çevresi ile birlikte olabileceği zamandan hemen tümüyle değilse bile büyük ölçüde yoksun kalıyor. Bu durumda doğal olarak siyasal yaşama da katılmıyor. Bütün bunlardan bakıldığında, iş günü mücadelesinin neden öne çıktığını anlamak kolaylaşıyor. İşçi sınıfı vahşi kapitalizme karşı iş gününün kısaltılması gibi çok önemli, çok temelli bir halkadan yakalıyor sorunu.

Çok önemli, çok temelli bir halka diyorum; zira işçiler bu mücadelede başarı sağlayamadıkları sürece, işçi hareketinin politik ve örgütsel olarak gelişmesi ve serpilmesi de alabildiğine zora girer. Kuruluş Kongresi'nde, parti programımızın “emeğin korunması” bölümü üzerine tartışmaları sırasında, bunun üzerinde enine boyuna durduk. Biz bugünün Türkiye'si üzerinden bunun ne anlama geldiğini ayrıca da çok iyi biliyoruz. Çoğu durumda işçileri toplantılara, kültürel etkinliklere getirmekte bile zorlanıyoruz, zira uzun çalışma saatleri, artı zorlu mesailerinden dolayı işçilerin buna vaktleri olmayabiliyor. Normalde iş günü hiç değilse 8 saat olsa, cumartesi-pazar tatil olsa, işçilerin belli zaman dilimleri birbirine denk gelir, bu denk zaman içerisinde işçiler sosyal ve kültürel yaşama, giderek siyasal yaşama zaman ayırabilirler, kendilerine ve ailelerine ayırdıkları zamanın yanı sıra.

Oysa bugün durum böyle değil, git-

gide de kötüleşiyor. 19. yüzyılın vahşi kapitalizmine yeniden dönmüş durumdayız. Çalışma yaşamındaki kuralızsızlıklar ile çeşitli yollarla uzatılan iş günü bunun göstergesi. İş gününün resmi olarak uzun olması bir yana, daha bir de öylesine düşük ücretler veriliyor ki, böylece işçiler sürekli biçimde mesailere de muhtaç hale getiriliyorlar. Bugünün Türkiye'sinde bir dizi işkolunda işçiler mesailerle birlikte günde 12 saat ve haftada 6 iş günü çalıştırılıyorlar. Demek oluyor ki bu açıdan bugün adeta yeniden 1 Mayıs'ın çıkış dönemine dönmüş bulunuyoruz.

Hâlâ da burjuvazi bunu zorluyor, sistemli biçimde iş gününü daha da uzatmaya çalışıyor. İşçi sınıfının dünya ölçüsünde buna belli bir direnci var, ama sermaye de sürekli bir biçimde zorluyor, daha uzun çalışma saatleri dayatıyor. Belki resmi olarak belli sınırlarda kalıyor bu saldırı, ama fiilen ve özellikle de zorla mesailer vb. yollarla sonuçta aynı kapıya çıkılıyor. İşçi sınıfının güçsüz, örgütsüz, devrimci önderlikten yoksun olduğu, dolayısıyla da mücadele yoluyla bir çıkış bulamadığı bir evrede, zorunlu mesailer işçiler için bir çözüm yolu oluyor, böylece ücret gelirini bir parça daha arttırmak olanağı buluyor. İşçilere fazladan yarım iş günü mesai yaptırıyorlar, ama sonuçta ve gerçekte geliri olağan bir iş günü için verilebilecek ücreti aşmıyor. 19. yüzyılın o vahşi koşullarına henüz tümüyle dönmüş olmasak bile bir biçimde yaklaşmış oluyoruz, hiç değilse bir dizi ülkede ve bu arada Türkiye'de.

1 Mayıs'ın kökeninde iş gününün kısaltma, daha somut olarak 8 saatlik iş günü mücadelesi var dedim. Bu mücadele 1880'lerin başında ABD'de özel bir ivme kazanıyor. Nihayet 1884 yılında, bir Amerikan işçi kongresinde, iki sene sonrası hedeflenerek, 1886'nın 1 Mayıs'ında, 8 saatlik iş günü için büyük bir eylem günü kararı alınıyor. 1886 1 Mayıs'ında yüz binlerce işçi ABD çapında greve çıkıyor. Bir dizi kentte gösteriler gerçekleşiyor. Şikago'da 80 bin kişilik görkemli bir işçi gösterisi yapılıyor. Devrimci bir partinin olmadığı koşullarda, işçilerin kendi öz örgütleriyle, sendikalarıyla, işçi dostu birtakım yayınların etkisi altında gerçekleştirdikleri görkemli bir eylem günü oluyor.

Beklenebileceği gibi eylemler saldırı ve provokasyonlarla yüz yüze kalıyor.

Katledilen işçiler için izleyen günlerde yeni gösteriler yapılıyor. 4 Mayıs'ta Şikago'da daha büyük bir gösteri yapılıyor, saldırılara ve polis terörüne karşı. Eylemin bitiminde bir provokasyon gerçekleşiyor, polislerle işçilerin iç içe bulunduğu bir yere bomba atılıyor. İşçilerin yanı sıra bazı polisler de ölüyor. Ardından polis işçileri kurşunluyor, çok sayıda işçi katlediliyor. Bunu genel bir terör atmosferi izliyor. Çok sayıda işçi tutuklanıyor, bir grup önemli işçi önderi de dahil olmak üzere. Bunlardan dördünün idam edildiğini biliyoruz, tümüyle haksız ve suçsuz yere. Bunun böyle olduğu eyalet valisinin 1893'te cezayı tüm sonuçlarıyla kaldırmamasıyla resmen de tescil ediliyor.

İdam edilen işçi önderlerinden August Spies, idama yürürken, “Mezarlarımızdaki sessizliğimizin bugün boğduğunuz sesimizden çok daha güçlü yankılanacağı gün gelecektir” demişti. Öyle de oldu. Olayların ve idamların uluslararası yankısı büyük oldu. Özellikle de Avrupa'da. O dönem, 1880'li yılların sonuna gelindiğinde, Avrupa'da işçi hareketi önemli bir gelişme kaydetmiş durumdaydı. Sendikalarda ve sosyalist partilerde örgütlü güçlü bir işçi hareketi vardı o günün Avrupa'sında. II. Enternasyonal'in tam da o sıra kurulması bu açıdan rastlantı değildi.

1889 Temmuz'unda Paris'te II. Enternasyonal'in kuruluş kongresi toplanıyor. Burada Bordeaux'lu bir işçi, ABD'de 8 saatlik iş günü uğruna gerçekleşen 1 Mayıs olaylarının anısına, 1 Mayıs'ın tüm dünyada işçi bayramı ilan edilmesine yönelik bir önerge veriyor. Kongre bu önergeyi kabul ediyor ama, yaygın ve yanlış bir şekilde bilindiği gibi, 1 Mayıs'ı her yıl kutlanmak üzere işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü ilan etmiyor. Bu çağrı sadece bir sonraki yıl için, 1890 yılı için yapılıyor. Ama bu çağrı, bu maya tutuyor, kutlamalar her yıl üzerinden süreklileşiyor. Rosa Luxemburg'un 1913 tarihli makalesinden biliyoruz ki, yirmi yıldan az bir zamanda güçlü bir gelenek haline alıyor. 1 Mayıs artık bir mücadele çağrısı, bir kavga çığılığı, uluslararası militan bir mücadele günü oluyor.

Devrimci bir partinin önderliğinden yoksun olmak anlamında, kendiliğinden işçi hareketinin bir ürünü 1 Mayıs, bunu bir biçimde ifade etmiş bulunuyorum.

ada ve Türkiye'de 1 Mayıs

H. Fırat

Kuşkusuz dönemin işçi hareketleri içerisinde çeşitli siyasal akımlar var. Nitekim idam edilen işçi önderleri anarşist dünya görüşüne sahipler, yani ideolojik-politik bir kimlikleri var. Ama ortada örgütlü devrimci bir parti ve bunun önderliği altında örgütlü bir işçi hareketi yok. ABD'deki işçi hareketi üzerinden söylüyorum bunu ve şuraya bağlıyorum: 1 Mayıs'ın kökeninde işçi hareketinin bağrından, kendi öz eyleminden çıkmış olmak var. Bu anlamda proleter sınıf niteliği belirgin bir mücadele günüyle karşı karşıyayız.

Öte yandan 1 Mayıs'ın açık seçik bir enternasyonal karakteri var. Uluslararası bir eylem, bir mücadele günü olarak bu onun mayasında var. II. Enternasyonal Paris Kongresi, katledilen Amerikan işçilerin mücadelesi anısına 1 Mayıs'ı uluslararası eylem günü ilan ediyor ve dünyanın dört bir yanında işçiler bu enternasyonal çağrıya yanıt veriyorlar. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü oluyor. Enternasyonalizmi onun kaynağında ve açık tanımında var.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi tarihinde kanlı katliamlarla da yoğrulmuş olmak, 1 Mayıs'ın bir başka önemli özelliğidir. Bu da en baştan, daha kaynağında var, Şikago'daki 1-4 Mayıs eylemleri (1986) saldırılara ve kanlı katliamlara hedef oluyor. Bunu bu eylemlere önderlik eden işçi önderlerinin idamı tamamlıyor. Demek oluyor ki daha kökeninde burjuvazinin işçi hareketini kanla bastırma girişimi var. Ve biz 1 Mayıs'ın tarihçesinden biliyoruz ki, başka zaman dilimlerinde öteki bazı ülkelerde de benzer durumlar yaşanıyor, burjuvazi zaman zaman 1 Mayıs'ı kana buluyor. Bunu 1905'te Fransa'da, 1929'da Almanya'da görüyoruz. Bu ikincisinde, Almanya'da, bir provokasyon saldırısıyla 32 işçi polis tarafından öldürülüyor ve yüzlerce yaralanıyor. Türkiye'de 1977 1 Mayıs'ını, 37 işçi ve emekçinin katledildiği 1 Mayıs'ı biliyoruz.

Demek ki 1 Mayıs işçi sınıfının sadece mücadelecisi ve enternasyonal bir günü değil, aynı zamanda kanla, katliamlarla yoğrulmuş bir gün. 1 Mayıs şahsında, dünya ölçüsünde işçilerin militan mücadelesiyle ve karşı cepheden burjuvazinin kanlı saldırılarıyla yoğrulmuş, bunlarla mayalanmış, böyle daha derin, daha köklü bir anlam kazanmış bir politik günle karşı karşıyayız.

TARİHTEN GÜNÜMÜZE TÜRKİYE'DE 1 MAYIS

Türkiye'nin yakın tarihinde 1 Mayıs, yaklaşık elli yıllık bir aranın ardından, ilk kez olarak 1976 yılında yeniden gündeme geldi. Oysa daha Osmanlı İmparatorluğu döneminde bile 1 Mayıs var. İlk kez 1911'de Selanik'te kutlanıyor. Selanik o zamanlar Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde ve Balkanlar'ın Akdeniz'e açılan kapısı, önemli bir liman kenti. Ve dönemin Balkanlar'ında nispeten güçlü bir sosyalist hareket var ve muhtemeldir ki bunun Selanik, Kavala gibi işçi kentleri üzerinde de belirli bir etkisi var. Selanik ve bitişindeki Kavala'da mücadelecisi bir işçi hareketi var. Osmanlı döneminde işçiler ilk kez 1911 yılında Selanik'te 1 Mayıs'ı kutluyorlar.

1 Mayıs bir yıl sonra, 1912 yılında İstanbul'da kutlanıyor, ilk kez olarak. Emperyalist işgal yıllarında ve Cumhuriyet'in ilk birkaç yılında, İstanbul'da işçilerin 1 Mayıs'ı kutladığını biliyoruz. Bu 1925 yılına kadar sürüyor. 1911 yılından 1925 yılına kadar, henüz çok genç, son derece cılız, örgütsüz, devrimci bir önderlikten yoksun işçi sınıfımızın gündeminde buna rağmen 1 Mayıs var.

1925 yılında Kürdistan'da Kürtleri, Türkiye'nin metropollerinde işçi hareketini ve komünistleri hedefleyen ünlü Takrir-i Sükun ile birlikte Türkiye'de sendikalar dağıtılıyor ve işçi sınıfının kazanılmış tüm hakları gasp ediliyor. Bu vesileyle 1 Mayıs da yasaklanıyor. Kemalist rejim 1935 yılında 1 Mayıs'ı "Bahar Bayramı" ilan ediyor ve tatil sayıyor. Dünya'da 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanıyor. Bunu karartmak, 1 Mayıs'ı unutturmak için 1 Mayıs günü Bahar Bayramı ilan ediyor. Bu, çok uzun yıllar boyunca böyle sürüyor.

Türkiye'de 1960'larda büyük bir sosyal uyanış ve bunun içinde hızla güç kazanan bir sol dalga var. Döneminin çatı partisi TİP, parlamentoda 15 milletvekili ile temsil ediliyor, gücüne göre etkili bir sol hareket var o günün Türkiye'sinde. Ama buna rağmen Türkiye'de 1 Mayıs hâlâ yok. Son derece canlı bir sol düşüncel ve siyasal yaşam var, devrim stratejisi üzerine hararetle tartışmaları var, giderek dönemin sonuna doğru devrimci hareketin ortaya çıkışı var. Aydınlar, sanatçılar,

kültür insanları içerisinde sosyalist düşüncenin yaygın bir etkisi var. Dönemin başlıca uluslararası sol akımlarının Türkiye'de yankısı var; Türkiye sol hareketinin farklı kesimleri dünyaya bakıyor, kendine enternasyonal bir kaynak, bir dayanak bulmaya çalışıyorlar. Ama dikkate değer bir olgu olarak, dönemin dünyasında tarihi bir gün olarak 1 Mayıs var, oysa Türkiye'de yok! Çeşitli toplumsal ve siyasal talepler uğruna zorlu ve coşkulu bir mücadeleye var, devrim ve sosyalizm idealleri var ama 1 Mayıs buna rağmen ve henüz yok.

12 Mart faşist askeri rejiminin ardından, 1974 yılından itibaren, Türkiye'de yeni bir toplumsal dalga var, devrimci harekete hızla güç kazandıran. Grevler, direnişler, gösteriler birbirini izliyor. On binleri bulan öfkeli kalabalıklar faşist katliamlara karşı sokaklara, alanlara çıkıyor. Özetle dönemin Türkiye'sinde yeni bir görkemli devrimci yükseliş var. 1975 yılı mücadelenin giderek yaygınlaştığı, tüm Türkiye sathına yayıldığı, daha da kitleleştiği ve bu süreç içerisinde devrimci akımların hızla güç kazandığı bir evre. Ama Türkiye'de hâlâ da 1 Mayıs yok.

1925'teki yasaklamanın ardından Türkiye'de 1 Mayıs, ilk kez olarak yeni devrimci yükselişin üçüncü yılında, 1976'da İstanbul'da, görkemli bir kutlamayla yeniden gündeme geldi. 1976 yılı, Türkiye'de sosyal mücadelenin sol devrimci politizasyon atmosferi içinde ülke sathında alabildiğine yayıldığı bir yıl oldu. İşte 1 Mayıs bu yeni devrimci yükselişin içine doğdu. Bugün dünyada yaygın biçimde anlamı alabildiğine yayıldığı halde Türkiye'de 1 Mayıs coşkusunun bu denli güçlü bir biçimde yaşayabilmesinin gerisinde temelde bu var. Devrimci yükselişin içine doğmuş bir 1 Mayıs'ımız var bizim. Türkiye'de görkemli bir devrimci yükselişin yaşandığı, ve o devrimci yükseliş içinde çok sayıda devrimci akımın örgütlü biçimde yer aldığı, işçi sınıfının da DİSK üzerinden örgütlü olduğu ve sol politizasyon içinde bulunduğu bir dönemin içine doğdu 1 Mayıs. Devrimci yükselişin içine doğdu ve bununla mayalanarak tümüyle devrimci bir karaktere büründü. Bu birinci nokta.

İkinci olarak, yalnızca bir yıl sonra, devrimci yükselişin içinde yeniden doğmuş 1 Mayıs burjuvazi tarafından kana bulandı. Kanlı bir provokasyonla yüzyü-

ze kaldı; yarım milyonluk bir görkemli işçi ve emekçi eylemi kana bulandı, 37 emekçi katledildi. Ve Türkiye'de 1 Mayıs bir de böyle, buradan kaynaklanan bir anlam kazandı. Sadece devrimci mücadelesinin ateşi ile değil bir faşist provokasyonla, bir katliamla yoğruldu ve apayrı bir anlam kazandı. Bundan dolayıdır ki, o büyük katliama rağmen, hemen ertesi yıl, 1978 yılında, Türkiye'de 1 Mayıs bir kez daha görkemli katılımlarla kutlandı. İstanbul Taksim'de ve Türkiye'nin dört bir yanında. Aynı yılın sonunda Maraş katliamı bahane edilerek sıkıyönetim ilan edildi ve böylece 1 Mayıs'ın yasaklanması dönemi başladı. 12 Eylül askeri faşist darbesi bu yasağı kalıcılaştırdı. 1 Mayıs Cumhuriyet Türkiye'sinde 1935'ten beri Bahar Bayramı üzerinden bile olsa tatil günüydü, 12 Eylül cuntası ile birlikte buna da son verildi.

'80'lerin ikinci yarısında öncelikle işçiler ve ardından öğrenciler yeniden hareketlendiler. Buna paralel olarak, ki bu solun da toparlanma evresiydi, 1 Mayıs'ı kazanma mücadelesi yeniden gündeme geldi. '88 ve '89 yıllarında Taksim'de 1 Mayıs gösterileri var, yasaklardan dolayı terörle karşılanıyordu bu gösteriler. Bunlardan ikincisinde, genç bir işçi olan Mehmet Akif Dalcı öldürüldü. Burjuvazi bir kez daha 1 Mayıs'ı baskı, terör ve cinayetlerle karşıladı. Buna 1996'daki kutlamalar esnasında üç devrimcinin ölümü eklendi. 1 Mayıs daha '90'lı yılların başında büyük katılımlı kutlamalara konu oldu. 1996 1 Mayıs'ı en büyük katılıma ulaştı. Dönemin devrimci gruplarının nispeten büyük kalabalıklarla katıldığı bir 1 Mayıs oldu bu.

1 Mayıs mücadelesinin 2005'ten itibaren daha özel bir tarzda Taksim'i kazanma mücadelesiyle birleştiğini biliyoruz. Bunda devrimci akımların, onların oluşturduğu Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun özel bir rolü oldu. Kuşkusuz DİSK de bu konuda önemli bir rol oynadı. Ama bu konuyu gündemde tutan, bunda kararlılık gösteren, sürekli biçimde basınç uygulayan ve giderek de bunu fiili tutumlarla zorlayan devrimciler, özellikle de Devrimci 1 Mayıs Platformu'nda birleşmiş devrimciler oldu. Nihayet geçen yıl (2010) fiilen ve bu yıl resmen Taksim kazanılmış oldu. Bu arada 1 Mayıs emek bayramı olarak tatil günü de ilan edildi.

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'a!

1 Mayıs'ın ön günlerindemiz. İşçi sınıfı ve burjuvazi arasında bir kavga günüdür 1 Mayıs. Kapitalist sistemi yenilgiye uğratabacak, burçlarına sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın bayrağını dikecek olan işçi sınıfının birer parçası olan gençlik için de 1 Mayıs, kendi talepleri ile mücadele alanlarında olacağı bir gün. Emekten yana olan herkes özgürlük ve gelecek özlemini 1 Mayıs'ta alanlarda haykıracaktır.

EMPERYALİST SAVAŞA, GERİCİLİĞE, FAŞİST BASKIYA KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTMEK İÇİN...

Kapitalist emperyalist sistemin krizlerinin derinleştiği, bu krizlerin işçilere, emekçilere ve gençliğe savaş, açlık, yoksulluk olarak yansıdığı bir dönemden geçiyoruz. Bugün Ortadoğu adeta kan gölüne dönmüş durumda. Emperyalistler sefil çıkarları için halkları birbirine düşman ediyor, etnik ve mezhepsel çelişkileri kızıştırıyor. Yaşanan yıkımı görmek için Suriye'nin tablosuna bakmak yeterli.

Sistemin dünya çapında yaşadığı çok yönlü kriz elbette yaşadığımız coğrafyada da etkisini gösteriyor. Sermaye düzeni yaşadığı krizleri içeride-dışarıda savaş ve saldırganlık politikasını tırmandırarak yönetmeye çalışıyor. Efrîn'e dönük işgal hareketi ile kardeş Kürt halkını katlediyor. 15 Temmuz'un ardından ilan ettiği OHAL'i kalıcılaştırarak işçi ve emekçilerin hak arama mücadelelerini yasaklıyor, başta eğitim alanında olmak üzere kamudan ilerici muhalif birikimi tasfiye etmeye çalışıyor... Çıkarılan KHK'lar ile binlerce ilerici muhalif emekçi ihraç ediliyor. Yerlerine ise dinci gerici tarikatlarla yapılan protokoller ve işbirliği geçiyor.

Kuşkusuz sermaye devletinin topluma dönük bu kapsamlı saldırılarının en önemli ayaklarından birini de gençliği hedef alan saldırılar oluşturuyor. Eğitim

hakkının gaspı, eğitimin dinselleştirilmesi ve piyasalaştırılması, okullarda baskı ortamının yoğunlaştırılması, devrimci ilerici öğrencilere dönük gözaltı, tutuklama saldırıları, soruşturma ve okuldan atma uygulamaları vb. gençliği hedef alan saldırıların başında geliyor. Tüm bunlar aynı zamanda AKP iktidarının "kindar ve dindar bir nesil" yetiştirme hedefine uygun bir şekilde hayata geçiriliyor.

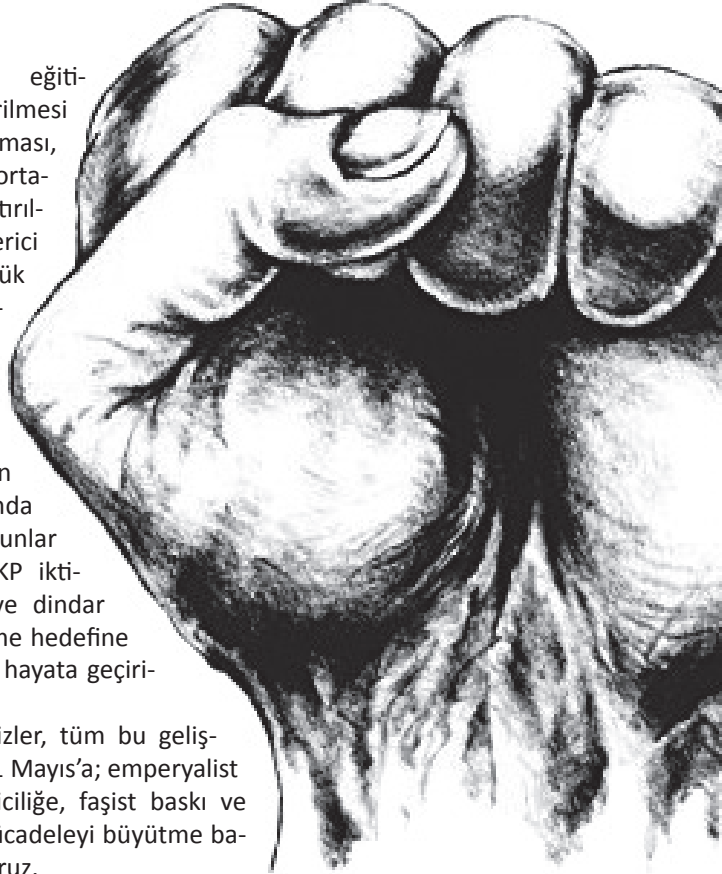
DGB olarak bizler, tüm bu gelişmeler üzerinden 1 Mayıs'a; emperyalist saldırganlığa, gericiliğe, faşist baskı ve zorbalığa karşı mücadeleyi büyütme baskısı ile hazırlanıyoruz.

Eşit, parasız, bilimsel, laik, anadilde eğitim; demokratik üniversite!

Bugün üniversitelerimiz OHAL rejimi ile bizler için adeta birer karakola dönüşürüyor. Sermaye devletinin polisleri, kayyım rektörü, yandaş akademisyenleri ile üniversitelere dönük saldırısı her zamankinden daha fazla hissediliyor.

Tüm bunlarla birlikte her geçen gün niteliksizleşen eğitim, yeni uygulamalarla dinselleştiriliyor ve piyasalaştırılıyor. Müfredatlara yapılan müdahalelerle eğitimin bilimsel içeriği ise gün be gün zayıflatılıyor.

Eğitim alanında yaşanan bu gelişmeler gösteriyor ki, "eşit-bilimsel eğitim, özerk-demokratik üniversite" talebi bugün özgürlük ve gelecek mücadelesinin temel bir talebi olarak daha da öne çıkıyor. Baskıların yoğunlaştığı, karanlı-

ğın yayıldığı bir dönemde DGB olarak 1 Mayıs'a eşit, parasız, bilimsel, laik ve anadilde eğitim hakkımızı savunmak için çıkacağız.

DGB olarak:

- Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleyi büyütme için,
- Halkların kardeşliğini haykırmak için,
- Gericiliğe, faşist baskı ve zorbalığa, devlet terörüne dur demek için,
- Kadınların ezilmesine, şiddet görmesine, ikinci cins sayılmasına karşı sesimizi yükseltmek için,
- Çocuğa yönelik şiddete hayır demek için,
- Eşit, bilimsel eğitim, özerk- demokratik üniversite talebimizi haykırmak için,
- Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için... 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

"Eşit, bilimsel eğitim, özerk-demokratik üniversite istiyoruz!"

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'a

Sermayenin kan ve sömürü üzerine kurulu saltanatı sürsün diye; savaşın, sömürünün, baskının, açlığın ve yoksulluğun koyu karanlığı her geçen gün üzerimize üzerimize geliyor. Tüm zenginlikleri elinde tutan bir avuç asalak "sömürü çarkları dönsün, kasaları dolsun" istediği için, sermaye devleti zorbalığı tırmandırıyor. OHAL vb. uygulamalar ile topluma deli gömleği giydirmeye çalışıyor.

Bu koyu karanlık tablo bizler açısından en açık ifadeyle geleceksizlik anlamına geliyor. Ailelerimizin ve bizlerin emeğini çalanlar, geleceğimize de göz dikiyor. Faşist uygulamalarla okullarımız birer hapis haneye çevrilirken, eğitim piyasalaştırılıyor, içeriği dinselleştiriliyor. Eğitim hakkımız elimizden alınıyor.

Gericici kuşatma ve faşist zorbalık söz, basın, örgütlenme hakkı gibi en temel haklarımızı dahi ortadan kaldırıyor. Okullarımızda ilerici-devrimci örgütlenmelere siyaset yasağı getiriliyor, bununla birlikte İŞİD vari gerici çetelerin, tarikatların önü açılıyor. Okullarımızda ilerici birikimi temsil edenler KHK'larla tasfiye ediliyor, haklarına ve geleceğine sahip çıkan, zorbalığın karşısına dikilen öğrenciler gözaltı, tutuklama ve soruşturma terörünün hedefi haline geliyor. Özetle; sermaye düzeni tüm bu saldırılarla özgürlük özleminizi boğmak istiyor.

Genç arkadaş! Tüm bu saldırıları geri püskürtmenin bir yolu var: Direnmek ve mücadele etmek! Geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip çıkarak haramilerin karşısına dikilmek. Bizler bunun için ellerimizi birleştiriyor, birliğimizi güçlendiriyoruz. 1 Mayıs'a yürüyoruz.

Sen de gel! Devrimci Gençlik Birliği saflarında 1 Mayıs alanlarında yan yana, omuz omuza olalım!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Kadıköy'de gençlik baskı ve yasaklara karşı yürüdü

Efrîn işgaline ve işgali kutlayan çetelere karşı çıktıkları için tutuklanan Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ile dayanışma eylemi Kadıköy'de polis engeliyle karşılaştı.

Üniversite öğrencilerinin 10 Nisan günü saat 19.00'da Khalkedon Meydanı'nda yapacağı eylem öncesi onlarca çevik kuvvet ve sivil polis alana yığılmak yaparak tüm yolları kesti. Yoldan geçenlerin çantası ve üzeri arandı. Polis, basını

da "eylem olmayacak" diyerek alandan göndermeye çalıştı. Eylem için alana gelen öğrenciler polisin yasak dayatması sonrası alandan ayrıldı.

KADIKÖY'DE YASAĞA KARŞI YÜRÜYÜŞ

Polis engelinin ardından Kadıköy'de tekrar toplanan gençlik, ara sokaklarda yürüyüş gerçekleştirerek baskı ve yasak-

ları protesto ederek Boğaziçi öğrencileriyle dayanışmayı yükseltti.

"Öğrenim hakkı engellenemez!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Üniversiteler bizindir bizimle özgürleşecek!" sloganlarının haykırıldığı yürüyüşte, ajitasyonlarla polisin "eylem yasağı" teşhir edildi. Tutuklanan Boğaziçi öğrencileri selamlanırken baskılara karşı mücadelenin süreci vurgulandı.

Karanlığı yırtmanın adımlarını hızlandıralım!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile başlayan bahar süreci, Newroz, 1 Mayıs ve 6 Mayıslarla devam ediyor. Mücadeleyi kışın ortasında dahi sıcak tutan gençlik, her dönemin kendine has zorluklarına rağmen, kendi yolunu açmayı bir şekilde başarmıştır. '68'de, Ortadoğu kasabı olarak bilinen Komer'in arabasını ODTÜ'de yakarak emperyalist savaş baronlarına karşı sözünü söyleyen devrimci gençlik, bugün bu ateşi, üzerine örtülmeye çalışılan karanlığı yırtabilmek için yakmalıdır.

ONLAR İÇİN, ÖLENLER DEĞİL, CEPLERİNE GİRENLER ÖNEMLİDİR!

Ortadoğu toprakları her dönem işgallerin ve çıkar çatışmalarının beşiği olmuştur. Çoğu zaman bu işgaller ve savaşlar yanı başımızda olmasına rağmen uzaktan izlemekle, yaşananlara üzülmeyle veya ABD emperyalizmine içimizden kin bilemekle geçirebildik bu süreçleri. Ama artık savaş hiç de uzakta değil, elimizi uzattığımızda dokunabileceğimiz kadar yanı başımızdadır. Bugün gençliğin kanı üzerinden kirli paylaşım planları yapılmaktadır. Uzun bir süredir Suriye'de yaşanan savaşın bir parçası olan Türk sermaye devleti artık dolaylı değil, doğrudan bu savaşın bir aktörü haline gelmiştir.

Bu arada gelen asker cenazelerini bile bir şova dönüştüren AKP şefi Tayyip Erdoğan, küçücük çocuklara şehitliği yakıştırarak, toplumda milliyetçi-şoven histeriyi arttırmaya, açlığa mahkûm ettiği milyonları eski Osmanlı hayalleri ile susturmaya çalışmaktadır. Oysa gerçekte onlar için kimlerin öldüğünün hiçbir önemi yoktur. Mavi Marmara sürecinde ilk başta İsrail'e yaptırım uygulamaktan bahseden Erdoğan mahkeme sonrasında ödenen üç kuruş karşısında susmuş, ailelerin tepkileri üzerine ise "Benden mi izin aldılar, Filistin'e gitmek için" diyerek, neredeyse gidenleri suçlu ilan edecek noktaya gelmiştir. Bütün bunlar herkesin gözleri önünde gerçekleşmiştir.

Çoktandır Suriye üzerinden Ortadoğu toprakları yangın yerine dönmüştür. Suriye'ye özgürlük getirme nidaları eşliğinde ÖSO çeteleri ile birlikte Suriye topraklarına giren Türk ordusu bölgedeki ateşe benzin dökmek dışında bir şey yapmamaktadır. AKP iktidarı görülmemiş bir yüzüzlükle bütün toplumu kahramanlık hayalleri ile uyutmaya çalışmakta, savaşın faturasını da işçi ve emekçilere ödetmektedir. Gençlik içerisinde faşist

çetelerin ipleri salınarak, lokum dağıtma, yardım toplama gibi bahaneler ile devrimci, ilerici öğrencilere saldırıların zemini hazırlanmakta, faşistler güç olmadıkları üniversitelere girmeye çalışmaktadırlar.

SAVAŞ = FAŞİST BASKI SÜRECİ

Her savaş süreci içeride faşist baskı ve saldırganlığı da beraberinde getirir. Ciddi bir kriz ve bunalımın içerisinde olan sermaye devleti ve yönetmekte zorlanan AKP iktidarı OHAL'i de arkasına alarak saldırılarını doruk noktasına ulaştırmıştır. OHAL sonrası ilk saldırılarını toplumun diri kesimlerinin bulunduğu üniversitelere yaparak başlamıştı. Cemaat yapılanması bahane edilerek birçok ilerici akademisyen görevlerinden ihraç edilmiş, üniversiteler yandaş rektörler ve öğretim görevlilerinin beşiği haline getirilmeye çalışılmıştı. Bunun bir gereği olarak üniversitelerde ilerici ve devrimci öğrencilerin aktif olduğu kulüpler kapatılmış, birçok öğrenciye uzaklaştırma cezaları verilmiş, binlerce üniversiteli tutulanmış, polisler üniversitelere konuşlandırılarak fiili karakollar yaratılmıştır. Üniversitelerde yapılan her türlü basın açıklaması ve hak arama eylemi polislerin saldırısının hedefi haline gelmiştir. Üniversitede yaşanan bir kadın cinayeti protestosunu protesto etmek bile yasaklanmaya

çalışılmış, yasağı tanımayarak açıklama yapan öğrencilerin basın açıklamaları ise yüzlerce polis tarafından terörize edilmek istenmiştir.

Savaşın bir parçası olmayacaklarını ilan ederek "katliamin lokumu olmaz" diyen Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri bizzat Erdoğan tarafından hedef gösterilmiş, "bunlar komünist zihniyeti, bunların üniversitelerde okumalarına izin vermeyeceğiz" sözleri ile niyetini açıkça ortaya koymuştur. Üniversite öğrencilerine satırlar ve bıçaklarla saldıranları ellerini kollarını sallayarak okula girerken, bugüne kadar harçlara karşı, yemekhane zamlarına karşı mücadele eden, düşünceleri gereği eşit, parasız, bilimsel, ana dilde eğitim mücadelesi veren devrimci öğrenciler okullardan uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır.

BU KARANLIK HERKESİN ÜZERİNE ÖRÜLÜYOR!

Devrimciler bu baskılarla ilk defa karşılaşmıyorlar. Sınıflı toplumlarda her dönem ilerici ve devrimci dinamikler hedef halinde tutulmuştur. Baskının ve zorun ilk uygulandığı kesimler yine bu dinamikler olmuştur. Tüm baskı ve zora karşı yıllardır bu topraklarda anti-emperyalist mücadele ve gençlik hareketi yeni deneyimlerle sürüyor. İsrail siyonizmine karşı Filistin halkının yanında mücadele

eden Denizlerden Irak'ta emperyalist savaşa hayır diyerek sokakları dolduran üniversite öğrencilerine, ODTÜ'de "Başkaldırıyoruz" diyen öğrencilerden Gezi barikatlarında elinde taşlarla direnen gençlere ve Rojava'da IŞİD barbarlığına karşı yiğitçe savaşan genç neferlere kadar gençlik her zaman mücadelenin içerisinde olmuş ve çıkış yolu için en aktif mücadeleleri örmeye çalışmıştır.

Bir taraftan ABD'ye laf ederken diğer taraftan ülkenin dört bir tarafında NATO üsleri kurulmasına izin verenlere karşı, 6. Filo'yu denize döken devrimci gençlerin samimiyeti ve yiğitliğini kuşanmak onuru biz devrimci gençlere düşüyor. Bu süreci en geniş birliklerle örmek ve gençliği devrim saflarına kazanmak bizim en kaçınılmaz ve zorunlu görevimizdir. Çünkü bu karanlık sadece biz devrimcilerin üzerine değil, aydınlıktan yana olan tüm toplumun üzerine çökmektedir. Önümüzdeki süreci daha soluklu, daha dinamik, daha girişken geçirmeliyiz. Dönemin ihtiyaçlarını ve çalışma tarzlarını iyi anlayarak baharın dinamizmine uygun bir süreç örmek ellerimizdedir. Günümüzün Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri, Mazlumları 1 Mayıs'ta işçi sınıfı ile omuz omuza yürürken, gençlik içerisinde de sınıfın sözünü söylemenin iradesi ile kendilerini var etmelidir.

İZMİR'DEN GENÇ BİR KOMÜNİST

“Dünyada en büyük adaleti ölümler ister!”

Oynuyordum sokakta... Oynuyordum arkadaşlarımla... Evde bir korku başladı o günlerde... Gelecekler diyordu anem, belki okula da gidemeyeceksin... Oyun oynamamak, okula gidememek, arkadaşlarımı görmemek, öğretmenimle resim çizmemek... Hep evde ne yapacaktım? Daha da doğru soru; neden böyle olacaktı?

Ben bu sorularıma cevap bile bulmadan annemin tarif ettiği o günler başladı. Ben hep evdeydim. Her yandan sesler yükseliyordu. Bazen kurşun, bazen bomba, bazen yıkıntı, bazen de çığlık ve haykırış sesleri... Çığlık yükseldiğinde tanıdık biri olabilir mi diye düşünüyordum. Korkarak düşünüyordum çoğu zaman, çünkü arkadaşlarımla isimleri bir bir sıralanıyordu. Bir ağlama yükseliyor, sonra boğazıma bir taş oturuyor, sonra da içime akıyordu tüm acılar.

Annem beni bir gün yine konuşmak için çağırdı. En uygun zamanda evden çıkıp başka bir yere gidecektik. Gideceğimiz yer daha güvenli olacakmış. Ama bilmeliymişim ki bir daha buraya dönemeyebilirdik. Hazırlıklı olmamı istemişti.

Biz daha yola çıkmadan bir gün ses çok yakınlardan gelmeye başladı. Saatler ilerledikçe daha da yakından gelmeye başladı. Ve bizim evde en son hatırlanan, yakınlaşan ve yükselen bir gürültü sesi idi.

Fotoğraflarda bir kare olmuş sonrası. Yıkılmış tek katlı evimizin altında kalmış bedenler. Ve bizim oradaki tüm evler yıkılmış. Arkadaşlarımla hepsi ölmüş. Fotoğraf karelerini televizyonda, gazetede,

internet sayfalarında görünce kiminizin vicdanı sızladı, kiminiz bu savaş bitsin diye çaba harcadı...

Adımı mı soruyorsunuz? Adımın ne önemi var. Bu yıkılmış kentte ölümler kayıtlara geçirilemediğine göre, ölümüm bile kayıt dışı iken, doğduğumda bana konmuş ismi size bahsetsem ne çıkar? Katledilen sayılardan biriyim sadece.

**

Savaşın orta yerinde kalmak, bombaların patladığı savaş meydanlarında olmak mıdır sadece?

Yağmur yerine kurşunların yağdığı, bombaların çocukların bedenlerini parçaladığı, toprakların işgal edildiği, kadınlar için yıkılmış kentlerin ardının tecavüz demek olduğu coğrafyalarda olmayanlar savaşın ne kadar uzatıldığını?

Sınırlar neyi belirliyor sizin için? Ülke bütünlüğünü mü? Peki, kendi ülkesinin sınırlarının dışında bir ülkenin topraklarına giderek, şehir merkezine kadar ilerleyerek her yeri yakıp yıkmak kendi sınırlarını korumak mıdır? Ülke bütünlü-

ğü müdür?

Savaş ve katliam haberlerine bakarken izlediğim “Hak” oyunundan cümleler geliyor aklıma;

“Belki demir merminin canı olsaydı gitmezdi; belki derdi ben on altısında birini vuramam.”

“Direklere, halatlarla, zincirlerle bağlanan bayraklar özgürlükten bahsedemez.”

“Hak” oyununun kadın karakteri kana boyanmış her çeşitte ve her büyüklükte ayakkabının ortasında kalmıştır. Hem kirliliğin ortasında kalmak hem de bir kadının gözüyle savaşı yorumlamak var oyunda. Dünyanın karanlık ve aydınlık yüzü yansıtıyor oyunda. Ve insanlığın karanlıkta kalmış ve aydınlığa aç yarıları... Dekorların üzerine yansıyor, suyun kenarına vuruyor minik bedeniyle Aylan bebek ve savaşlarda ölmüş onlarca bebeğin yüzleri...

Sınırları belirleyenler var... Sınırların iki tarafındakileri birbirine düşman ilan

edenler... Bu da yetmeyince sınırın içinde düşmanlık yaratanlar... Düşmanlıktan gücünü büyütenler, gücü büyüdükçe düşmanlığı körükleyenler... Düşmanlığın ve savaşın resmidir sokağın ortasında günlerce yatan, meydanlarda sürüklenen ölü bedenler...

“Her ölü bilinmesini ister neden orada yattığını, her ölü bilinmesini ister kimin onu yatırdığını ve dünyada en büyük adaleti ölümler ister.”

“Hak” oyununda da denildiği gibi, “Biz adaletle üvey olanlar”ız. Bu dünyanın adaletinin öz evlatları mülkiyetin sahipleri. Bundandır ki mülkiyete sahip olanlar ile mülkiyet sahiplerine işgücünü satanlar arasında, bazen dalgalı bazen durgun sular gibi olsa da hep bir savaşım vardır. Durgun sular aldatmasın adaletin öz çocuklarını. Dipten gelen dalgalar suları ters düz etmesini bilir. Ve elbette bir gün kalır dalgalı suların altında adaletin öz çocukları.

Z. İNANÇ

Karanlık geçicidir, baki olan devrim mücadelesidir!

durumda. Medyasıyla, televizyonlarda dizileriyle, evde-sokakta-okulda-fabrikada çok örgütlü bir şekilde etrafımız gerici propaganda ile sarılmış vaziyette.

Tüm bunların yarattığı sorunlar karşısında çıkış yolu bulamayan işçi ve emekçiler bireysel kurtuluş yolları arıyor, bedenlerini ateşe veriyor veya intihar ediyorlar. Artık ‘baskıcı, gerici, karanlık bir dönemin içerisinde geçiyoruz’ demek kalıpsal cümle olmaktan çıktı, gerçekten yakıcı bir şekilde hissedilir hale geldi.

İnsanın akıl sağlığına aykırı olan bu sistemin karşısında devrimciler olarak örgütlü olmanın bilinci ve marksist öğretisi ile durabiliyoruz. Böylesi bir tabloda,

hele de sınıf ve kitle hareketi hiç canlı değilken, tam da kitlelere anlatmaya çalıştığımız bu umutsuzluk ve yılgınlık durumuna bizler de kapılabiliriz. Fakat devrimci olmak anlık olaylara daralmak, günlük yaşamak, güne takılıp kalmak, moralimizi bunların belirlemesi demek değildir. Gerici cereyanın estirdiği rüzgârda savrulup gitmek hiç değildir!

Marksizm demek tarih bilinci demektir. Elbette biliyoruz ki o rüzgar bizden doğru esmeye başlayacaktır. O rüzgara yön verebilecek olanlar ise günü kurtaran değil, tarihsel bilinç ve marksist bir perspektif ile dönemi ve koşulları değerlendirebilenler olacaktır.

Örneğin Karl Marx ve Friedrich En-

gels siyasal yaşamlarının durgunluk döneminde asla ataletle kapılmadılar. Devrimci hareketi politik ve teorik anlamda yarıya daha güçlü hazırlayabilmek için hız kesmeden çaba sarf ettiler. En durgun dönemde dahi pratik uğraşlarından vazgeçemediler. Çünkü onlar durağan dönemlerin geçici, baki olan devrim mücadelesi olduğunun berrak bilincine sahiplerdi.

Yılmayalım yoldaşlar! Baskılar, tutuklamalar, gözaltılar, işkenceler devrim yolunda ödeyeceğimiz, lafı bile olmayacak küçük bedellerdir. O gün gelene kadar, insanı bir bütün haline getiren kolektifimizi güçlendirerek, teorik ve pratik çabamızda dur durak bilmeyelim. Tıpkı, havalandıktan sonra varacakları hedefe haftalar sürecektir dahi olsa durmadan uçan Albatros kuşları gibi...

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

Sermaye iktidarı 15 Temmuz'un ardından OHAL ve KHK düzeni yaratmış, kamu alanında ilerici ne kadar memur, öğretmen, doktor, akademisyen vb. varsa tek gecede mesleklerinden ihraç etmiş, onlara adeta sosyal ölüm dayatmıştı.

Son dönemde Ortadoğu'daki pay kapma savaşından nemalanmak isteyen, içeride ise düşen oy oranını yükseltmenin telaşına düşen AKP iktidarı, Efrin'e işgal saldırısı başlattı. Bu işgalin hiçbir meşruluğunun olmadığını bilen dinci-gerici iktidar, sosyal medya operasyonları adı altında etrafa azgınca saldırdı. Ardi arkası kesilmeyen ev baskınları gerçekleştirdi, yüzlerce insan ya gözaltına alındı ya da tutuklandı.

Ayrıca açıktan yürüttüklerinin yanı sıra bir de günlük yaşantımıza sinsice sızan, hissettirmeden etrafımızı kuşatan saldırıları da farklı boyutlar kazanmış

Özgürlüğümüz ve eşitliğimiz için;

Çifte sömürüye ve gericiliğe karşı 1 Mayıs'a!

Ülke ülke büyüyen mücadelemiz, dalga dalga yükselen taleplerimiz dünyanın sokaklarında ilerliyor. Daha güçlüyüz! İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta alanlardan özgürlük ve eşitlik haykırışlarını bir kez daha yükselteceğiz.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak;

Paranın saltanatının sürdüğü bu düzende yaşamak istemiyoruz.

Savaşların sınırları belirlediği, sınırların savaşları tetiklediği bir dünyaya karşıyız.

Kadın ölümleri, çocuk istismarı haberleri ile dolu günleri reddediyoruz.

Kadına yönelik şiddetin, kadın bedeni ve yaşamına hadsizce karışmanın normalleştiği bir zihniyetin karşısına dikiliyoruz.

Haklarımızın elimizden alındığı, çalışma koşullarının ağır ve sağlıksız olduğu, hayat pahalılığından geçinemediğimiz bu yaşamı değiştirmek istiyoruz.

İşçi ve emekçi kadınlar;

Kadının hem sistemin kölesi hem de erkeğin gölgesinde bir yaşam içerisinde olması, itaatkâr toplumu yaratmanın en kolay yoludur. Bundandır ki sermaye sınıfı kadının eşitsizliğini derinleştiren bakışı yaygınlaştırır ve politikaları süreklileştirir. Özgürlük yanılması yaratan kapitalizm, en çok özgürlük alanlarına saldırır.

Düzenin efendileri, sistemin her yönü ile kuşatması ile kadınlara ne kadar eşit, ne kadar özgür olabileceği, ne olması, nasıl davranması gerektiğini öğütler.

İşçi ve emekçi kadınlar olarak;

Bir yılda kayıtlara geçen haliyle 400'ü

aşkın kadın cinayetinin, 400'e yakın çocuk istismarının yaşandığı, kadına yönelik şiddet oranının % 1500 arttığı, sahnelerin bile kadınlara reva görülmediği bu düzeni; iş kazası ve meslek hastalıkları riski altında, her an işten atılma kaygısıyla, düşük ücretlere çalıştırıldığımız, baskıya ve tacize maruz kaldığımız çalışma koşullarını değiştirelim.

Örgütlü mücadeleyi büyüterek işçi ve emekçi kadınlar için gerçek anlamıyla eşitlik ve özgürlüğün temellerinin atacağı sosyalist işçi-emekçi iktidarı için bugünden mücadele ederek geleceğimize sahip çıkalım.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Emekçi kadınlar forumda buluştu

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) aylık olarak düzenlediği kahvaltı-forumu 8 Nisan'da gerçekleştirdi.

Emekçi kadınlar hep birlikte kahvaltı yaptıktan sonra forum gerçekleştirdiler. Forumun ana gündemi yaklaşan 1 Mayıs oldu. Emekçi kadınların 1 Mayıs'ta yükselteceği taleplerin tartışıldığı forumda öncelikle içerisinden geçilen siyasal süreç değerlendirildi. OHAL, cumhurbaşkanlığı seçimleri, kirli savaş politikaları, artan gericilik ve şovenizm gündemleri tartışılarak bu gündemle-

rin emekçi kadınların yaşamlarına etkileri üzerinde duruldu. Ardından da "1 Mayıs yaklaşırken emekçi kadınların talepleri ne olmalı?" başlıklı sunum gerçekleştirildi.

Sunumun sonrasında emekçi kadınlar kendi yaşadıkları deneyimleri tartıştılar. Konuşmalarda, esnek ve güvencesiz çalışma, çocuk, yaşlı ve engelli bakımı ele alındı. Forum, yaklaşan 1 Mayıs üzerine yapılan planlamalarla sonlandırıldı. Emekçi kadınlar İBD, DEV TEKSTİL ve TOMİS'in 22 Nisan'da düzenleyeceği işçi forumuna davet edildi.

Evde parça başı iş yapan emekçi bir kadınla yaşadığı sorunlar üzerine konuştuk...

- Daha önce çalıştığın yerde işten atıldın. Bize o süreci anlatabilir misin?

- Ben şu anda evde parça başı iş yapıyorum. Bundan üç yıl önce büyük bir çorap fabrikasında çalıştım. Tam altı buçuk sene! Beş katlı büyük bir yerdin ve kadınlar daha yoğun. Biz bir ara kadınlarla toplantı yaptık. Kreş açılmasını istiyorduk. Ben o zamanlar bekardım. İlla çocuğumun olması gerekmiyor sonuçta, bu bir ihtiyaçtı orada. Yarın öbür gün benim de kreşe ihtiyacım olacaktı. Ondan sonra patron bize kreşin yapılacağını söyledi. Yok "para yok", yok şu, bu derken senelerce yapılmadı. Biz tek-

rar toplandık... Kreş istediğimizi söyledik tekrar. Anneler zorluk çekmesin, çocukları yanında olsun istedik. Ama bu sürecin sonunda işin örgütleyicisi olan üç kişiyi işten çıkardılar. Ben de o süreçte işten çıkarıldım.

- Bir ev içi işçisi olarak neden bu işi yaptığını ve çalışma koşullarını anlatır mısın?

- Şimdi sekiz aylık bir bebeğim var. Bebekten kaynaklı çalışmıyorum bir fabrikada. Fakat eşimin aldığı asgari ücretle de geçinemiyoruz. Benim kırım 1000 lira. Ben geriye kalan 600 lirayla

nasil geçineceğim? Çocuğumun maması var, bezi var. Benim de çalışmam lazım. Ben de mecburen hiç istemediğim bir iş yapıyorum. Evde parça başı iş yapıyorum. Sigara sarıyorum. Çocuğum bir odada ben diğer odada.

- Bunun kendisi çocuk için sağlıksız bir durum değil mi?

- Evet, odaya sokmuyorum, ellerimi iyice yıkıyorum ama yine de zararlı. Üstünüze başınıza sınıyor. Ne kadar önlem alsam da zararlı bir ortam bir bebek için.

- Peki şartlar neler?

- Öncelikle sigortasız çalışıyoruz. Bir kutuda 200 sigara var. Kutu başına 5 lira

veriliyor. İş yapan birkaç kadın arkadaşla birlikte zam istedik. İş ayarlayan kişi "daha da düşüreceğim fiyatı" dedi. "Neden" diye sordüğümüzda da "Suriyeliler dört liraya sarıyor" dedi. Bizi böylece tehdit ederek düşük ücrete razı etmeye çalışıyor. Biliyor ki, o işe ihtiyacımız var. Bu çalışma koşulunda o ne derse onu yapmak zorunda kalıyoruz. Örgütlenmiyorsun. Ama kreş olsa idi ben de fabrikada çalışabilirdim. Sadece benim için değil tüm kadınlar için kreş çok önemli.

- 1 Mayıs yaklaşiyor, senin taleplerin neler?

- Öncelikle güvenceli bir iş istiyorum. Ve, kadınların çalışabilmesi için 1 Mayıs'ta talebim nitelikli ve ücretsiz kreş olacak.

Küresel Riskler Raporu...

Kapitalizmin insanlığa dayattığı fatura

Dünya Ekonomik Formu (WEF), yıllık olarak yapılan Davos Zirvesi'nden önce geleneksel olarak "Küresel Riskler" başlıklı rapor hazırlıyor. 2018 yılı raporunun, WEF'in Küresel Riskler Danışma Kurulu ve stratejik ortaklar olarak kabul edilen Marsh, McLennan Companies, Zurich Insurance Group, Oxford Üniversitesi, Singapur Ulusal Üniversitesi vb. kurumlarda görev yapan akademik danışmanlar ve onlarla işbirliği içerisinde çalışan bine yakın uzman tarafından hazırlandığı ileri sürülüyor. Yılın başında yayınlanan rapor, kapitalist dünyanın insanlığı ve doğayı nasıl bir felakete sürüklediği konusunda sarsıcı bilgiler içeriyor.

Raporda öne çıkan en yakın ve en büyük yıkıcı riskler şöyle sıralanıyor: Demokrasilerin çöküşü, gelir eşitsizliğinin derinleşmesi, kimlik jeopolitiği, büyük emperyalist güçler arasında büyüyen yeni bir dünya savaşı tehlikesi (bu çerçevede ABD ve Kuzey Kore arasında bir nükleer savaş olasılığı ve Ortadoğu'da çatışmaların daha da şiddetlenme olasılığı), büyük devletler arasında siyasi ve ekonomik ilişkiler alanında gerilimin daha da tırmanması, toplum düzenlerini tehdit edecek olan yeni popülizm dalgaları (ırkçılık-milliyetçilik), insan kaynaklı iklim değişikliğinin yol açtığı pek çok canlı türünün tükenme tehdidiyle karşı karşıya kalması, küresel gıda yetersizliği, işsizlik, ticaretin ölümü olarak tanımlanan küresel ticaret savaşları, bir başka finansal krizin politik müdahaleleri çıkmaza sokarak kaos ortamına yol açma tehlikesi, kuralsız savaşlar, ekosistemde çöküş, insan kaynaklı çevre felaketleri ve siber saldırılar...

Küresel riskler tablosunun tümünü değil, ama sadece en yakın ve en büyük tehlikeler olarak öne çıkanları içeren bu küçük liste, gezegenimizin karşı karşıya bulunduğu dehşetli yıkımı anlamak için yeterince açıklayıcı ve uyarıcıdır.

TÜSİAD VE MARSH'IN KÜRESEL RİSKLERİ TANITMA ETKİNLİĞİ

Her yıl Davos Zirvesi öncesinde açıklanan "Dünya Ekonomi Forumu 2018 Yılı Küresel Riskler Raporu", TÜSİAD ve Marsh işbirliğiyle 6 Nisan Cuma günü yapılan etkinlikte kamuoyuyla paylaşıldı. Açılış konuşmalarını, TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Erol Bilecik ve Marsh Türkiye CEO'su Hakan Kayganacı'nın yaptığı etkinlikte, rapor sunumunu MMC Küresel Riskler Merkezi Direktörü Richard Smith-Bingham gerçekleştirdi.

TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Erol Bilecik, gerçekleşme olasılığı en yüksek riskler arasında iklim değişikliği ve çevresel etkilere bağlı risklerin ön plana çıktığına işaret etti. Bilecik, iklim değişikliği ve hızla artan doğal kaynak kullanımının yol açtığı risklerin küresel ekonomiye etkilerini dile getirerek, "Doğal kaynakları düşünmeden kullanmak gibi bir lüksümüz olamaz. Hem ekonomide, hem doğada geri veremeyeceğini almak, çalmaktır" dedi.

Küresel ekonominin canlanmasıyla 2017 yılında Türkiye ekonomisinde de yüzde 7,4 ile son dört yıldaki en yüksek büyüme oranını elde ettiklerini, fakat yüksek büyümenin getirdiği risklerin tartışılması gerektiğini ileri sürdü. "Büyümenin de ötesinde gerçek anlamda kalkınmak istiyorsak, güçlü demokrasi ve hukuk sistemi başta olmak üzere kurumlarımızı güçlendirmeli, eğitim, vergi, toplumsal cinsiyet eşitliği başta olmak üzere geleceğimizi inşa edeceğimiz alanlarda hızla gerekli reformları yapmalıyız" uyarısında bulundu.

Marsh Türkiye CEO'su Hakan Kayganacı ise konuşmasında, 2017'den 2018'e kadar olan değişim incelendiğinde risk sıralamalarında çarpıcı farklılıkların görüldüğünü belirtti. Daha önceki yıllarda ekonomik dalgalanmalar ve göçe bağlı toplumsal risklerin sıralanmasında artık çevresel risklerin öne çıktığını iddia etti. Bunları siber ve jeopolitik risklerin takip ettiğini dile getiren Kayganacı, bu radikal değişimin hükümetlere ve iş dünyasına sorumluluklar yüklediğini dile getirdi. "Zira raporu incelediğimizde ekstrem hava koşullarından su ve besin savaşlarına kadar geniş bir yelpazeye yayılan çevresel risklerin, ekonomik ve jeopolitik düzen için de önemli olduğunu görüyoruz" diyerek, su ve gıda savaşlarına dikkat çekti. "Siber ihlallerin son 5 yıl içinde iki kat artması"nı, "webdeki zararlı yazılım sayısının ise 357 milyonun üzerinde olması"nı da küresel risklerin diğer örnekleri olarak sıraladı.

İNSAN VE DOĞA DÜŞMANI OLARAK KAPİTALİZM

Kapitalizmin, özellikle de teknolojik ilerlemenin sağladığı imkanlarla, iletişim ve ulaşım da kat edilen muazzam gelişmelerle dünyanın en ücra köşesine çok etkili bir şekilde nüfuz ettiği biliniyor. Adeta bir köy haline gelmiş bulunan dünyada, dünya ekonomisi de karmaşık ilişkiler içinde tek bir yapı içinde bütün-

leşmenin doruğunda bulunuyor. Emperyalist kapitalizmin dünyanın her bir köşesini tam olarak istila etmesi, dünya üzerindeki egemenliğini öteki araçların yanı sıra şiddet yoluyla da yayması, sadece insan emeğini değil, doğayı da hoyratça sömürüp yağmalaması, bunlara yeni emperyalist kampların, siyasi ve askeri bloklamaların eşlik etmesi vb., sözü edilen küresel riskleri kaçınılmaz kılmaktadır.

Toplumsal üretimin plansız ve anarşik gelişmesi ve bunun devresel aşırı üretim bunalımlarını şiddetlendirmesinin bir sonucu olarak, muazzam düzeyde biriken toplumsal zenginliğe, toplumsal sefalet eşlik etmekte, servet ve sefalet kutuplaşması baş döndürmekte, toplumsal eşitsizlik derinleşmektedir. *The Guardian*'ın haberine göre 2030 yılına gelindiğinde dünyanın en zengin yüzde biri toplam küresel servetin yüzde 64'üne sahip olacak. En zengin yüzde birin servetinin her yıl ortalama yüzde 6 büyüdüğü belirtilirken, geriye kalan yüzde 99'un servetindeki artışın yüzde 3 seviyesinde olduğu bildiriliyor. Bunun devam etmesi durumunda 2030 yılında en zengin yüzde birin serveti 140 trilyon dolardan 305 trilyon dolara yükselecek. "Üretici güçlerinin gelişmesinin toplumsal servette yarattığı her artış, kapitalist sınıfın daha da zenginleşmesine, çalışan kitlelerin ise nispi ya da mutlak olarak yoksullaşmasına yol açar. Toplumsal zenginliğin artışına toplumsal eşitsizliklerin artışı eşlik eder. Servet-sefalet kutuplaşması gitgide büyür, sermaye sınıfı ile emekçiler arasındaki uçurum derinleşir." (TKİP Programı, Kapitalizm bölümü)

İnsan kaynaklı iklim değişikliği sonucu gezegenimiz üzerindeki tüm canlı yaşamın büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olması, küresel risklerin en önemlileri arasındadır. Emperyalist kapitalizm, iklim ve çevre sorununu muazzam boyutlara taşıyarak canlı yaşamı ve gezegeni büyük bir felakete yüz yüze getirmiş durumda. Bazı önlemlerin şimdiden alınması durumunda bile bazı sonuçları değiştirmenin artık mümkün olmadığı düzenin sahipleri tarafından da kabul edilmektedir. Daha fazla sömürüp yağmalamaya, daha

fazla kâr elde etmeye dayanan kapitalist üretim tarzında, doğanın korunmasına yer yoktur. Zira kapitalist üretim biçimi, insan emeğinin yanı sıra doğanın yağmalanmasını da zorunlu koşar. Nitekim gelinen aşama emperyalist efendiler tarafından da dehşet olarak risk raporlarına konu ediliyor.

Küresel risk raporunun gündeme getirdiği en temel sorunlardan biri de yüz milyonlarca insanın kabusuna dönüşen işsizliktir. Bugün dünya çapında yüz milyonlarca insan işsizliğe mahkum edilip sosyal yaşamın dışına itilmiş durumdayken, yüz milyonlarca çocuğun kölece çalıştırılması, çocuk emeğinin en iğrenç şekilde sömürülmesi kapitalizmin en hayvani yönlerinden biridir.

Küresel riskler raporunda dile getirilen, insanlık ve doğa için felaket anlamına gelen tüm bu akıl dışılığın gerisinde kapitalizmin kâra dayalı işleyiş mantığı vardır. İnsanlığın sosyal, maddi ve kültürel ihtiyaçlarının insani düzeyde karşılanması ve doğanın korunması kapitalizmi ilgilendirmez. İnsan ve doğa düşmanı olarak onun tek amacı, kâr ve dolayısıyla sermaye birikimidir.

Dünya ekonomisinin genel planda yeniden toparlanmayı başardığı, riskler raporunda ferahlatıcı bir müjde olarak sunulsa da 2018 Küresel Riskler Raporu'nda sıralanan ve insanlık için büyük bir tehdit haline gelen dehşetli gerçekler, kapitalizmin tarihsel sınırlarına dayandığını gösterir. İnsanlığı ve doğayı yıkıma sürüklemekten yol alamayacak olan sistem, devrimlerle aşılma zorunluluğuyla karşı karşıya bulunuyor.

"Günümüzde üretimin toplumsallaşması çok ileri düzeylere varmış, ortaya tüm insanlığı refah ve mutluluk içerisinde yaşatabilecek muazzam bir servet birikimi ve üretim kapasitesi çıkmıştır. Fakat bu zenginlik ve üretim araçları üzerinde bir avuç çokuluslu tekel şahsında sürmekte olan özel mülkiyet, insanlığın ezici bölümünün bugünkü perişanlık içerisinde tükenmesinin nedenidir. Bu evrensel çelişki çözümünü proleter dünya devriminde bulur." (TKİP Programı, Emperyalizm ve Dünya Devrim Süreci)

Fransa'da kavga büyüyerek sürüyor

Fransa bugünlerde son yılların en yoğun, en yaygın ve en yığınsal sınıf ve emekçi kitle eylemlerine sahne oluyor. İşçiler, kamu emekçileri ve öğrenci gençlik Macron'un "reform" adı altında başlattığı saldırı dalgasına grevlerle, blokaj eylemleri ve boykotlarla cevap veriyorlar.

Mevcut hareketlilikte demiryolu işçileri grevleri ile öne çıkıyorlar. Sadece 22 Mart'taki greve 200 bin demiryolu işçisi katılım sağladı. Demiryolu çalışanlarının Nisan ayının ikinci haftasındaki grevi de büyük bir başarıyla geçti. SNCF'de konduktörlerin %74'ü greve katılım sağladı. Ayrıca 9 Nisan'da, demiryolu reformunun görüşüldüğü sırada, sendikalar parlamento yakınında eylem yaptılar.

Aynı günlerde EDF'de (Électricité de France) çalışan enerji işçileri de grev ve eylemlerle sokakları ısıttılar. 100 binlerce abonenin elektrik tarifesini düşük tarife dönüştürdükleri açıklandı. Bir başka eylem ise işçilerin, birçok otoyolda otomobil sürücülerini grevler ve talepler hakkında bilgilendirmek amacıyla, otoyol turnikelerinin bariyerlerini kaldırıp ücretsiz geçiş sağlamalarıydı.

Öğrenci gençlik ise toplam 13 üniversitede yaptığı işgal, boykot ve blokaj eylemleri ile sahnedeki yerini aldı. Dikkate değer olan, öğrencilere yönelik faşist saldırılardaki artıştır. Le Pen yanlısı sopalı faşist grup daha önce Montpelliers'de bir saldırı gerçekleştirmişti. Bugünlerde buna Lille, Lyon ve 6 Nisan gecesi Paris'te yenileri eklendi.

Fransa'da yaşanan hareketlilik giderek bir süreklilik kazanıyor.

SALDIRILARIN KAPSAMI VE NİTELİĞİ

Macron'un reform saldırısının öncelikli hedefi halihazırdaki hareketlilik içinde öne çıkan demiryolu işçileridir. İşçilerin bir kısmının işten atılması, geri kalanların ise statülerinin düşürülmesi gündemde. Saldırının kapsamındaki eğitim alanında ise Macron'un elemeci reform yasası ile binlerce öğrenci okuyamaz hale getirilecek. Zira sınav sistemi köklü bir değişikliğe tabi tutulacak. Belediyeler başta olmak üzere sağlık, postane, enerji, temizlik, kısacası hizmet üreten tüm kurumlar da söz konusu saldırı dalgasından nasibini alıyor. Keza Macron'un reform saldırısı Fransa'nın günah keçileri ilan edilen göçmen kitesini de unutmamış. Hiçbir itiraz hakkı tanımayan yeni bir göçmen yasası çıkartılıyor. Bu yasa ile belki de Fransa tarihinin en kitlesel sınır

dışı uygulamalarının yaşanması kaçınılmaz olacak.

Daha ilk bakışta anlaşılmalıdır ki Fransız burjuvazisinin "cesur adam"ı Macron'un reform saldırısı diğer ülkelerdeki alışlagelen kemer sıkma ya da reform saldırıları gibi, sadece hakları sınırlama ya da kısıtlama ile yetinmeyen bir saldırdır. Macron'un, Fransız işçi ve emekçilerinin zorlu, militan ve görkemli mücadeleleri ve gerçekten ağır bedeller ödeyerek kazandıkları tarihsel kazanımlara savaş açtığı biliniyor. Çalışma yasaları sırasında yaşanan kavga bunu ayan beyan açığa çıkartmıştı. Ancak işçilerin, emekçilerin, emeklilerin, gençlerin, yoksulların ve göçmenlerin bu yeminli düşmanı geriye kalan hak kırıntılarına da göz dikmiş bulunuyor. Onun reform saldırısı ne kadar hak varsa onları kökten tasfiye etmek istiyor.

Diğer yandan Macron, kamu hizmetlerinin alanını daraltmayı, buna ilişkin bütçelerde kısıtlama yapmayı değil, bu yönlü anlayış, alışkanlık ve kurumları kökten yok etmeyi hedefliyor. Yani Macron'un saldırı dalgası diğer ülkelerdeki saldırılara rahmet okutan bir nitelik taşıyor. Uygulanmak üzere gün bekleyen ve Fransa'nın ağırlıklı tekellerine tam bir peşkeş çekme örneği olan özelleştirme saldırısı bunun en iyi kanıtıdır. Dahası Macron bir yandan bunu yaparken, bir diğer yandan da özel sektöre yatırım için teşvik yasaları çıkartmaya çalışıyor.

SINIF VE KİTLE HAREKETİNİN NİTELİĞİ VE SEYRİ

Saldırının kapsamının genişliğine koşut olarak grev, boykot, blokaj ve gösterilere giderek daha fazla bir kitle katılıyor. Her gün yeni bir işkolu harekete dahil oluyor. Özellikle gençlik hareketi yeni yerleri kapsayarak genişliyor, kitleselleşme eğilimi taşıyor. Fransız burjuvazisinin ve Macron'un en korktuğu gelişme de budur. Zira, bir yandan işçilerin giderek yığınsal boyutlar kazanan grevleri, diğer

yandan üniversitelerdeki hareketlilik ister istemez onlara '68 hareketini hatırlatıyor.

Bu arada, öğrenci gençlik bir yandan okul girişlerine barikatlar kurup, blokaj eylemleri yapıp, boykotlar gerçekleştirirken, bir yandan da öğretmenlerle birlikte hatırı sayılır kitlesellikte Kurultaylar topluyorlar, burada adı "Vidal Yasası" olan yeni eğitim yasasına karşı neler yapacaklarını ve yapabileceklerini tartışıp, kararlaştırıyorlar.

Görülüyor ki kitleler Macron'un saldırısının niteliğini ve hedeflerini doğru algılıyorlar. Daha açık biçimde ifade edecek olursak, söz konusu saldırı dalgasının boy hedefindeki toplumsal tüm kesimler bu saldırının ellerindeki hak kırıntılarına bile göz diktiğini ve bunları acımasızca tasfiyeyi amaçladığını biliyorlar. Bunun kendisi, saldırıya karşı birlik olmayı, dayanışma bilinci ile kuşanmayı ve birlikte karşı koymalarının zeminini güçlendiriyor. Nitekim mevcut hareket her gün daha birleşik bir hal almaya doğru seyrediyor. Bu eğilim önümüzdeki günlerde daha da güçlenecek ve daha bir belirginleşecektir.

Öte yandan, grevler durmayacak dahası, yeni işkollarının katılımı ile grev dalgası daha da büyüyecek görünüyor. Paris'te Gare du Nord'da çalışan demiryolu işçileri 13 Nisan'dan itibaren süresiz grev kararı aldı. CGT sendikası 19 Nisan'da yapılacak grevler için diğer sendikalara eylem birliği çağrısı yaptı. Çağrıya henüz kesin bir yanıt verilmiş değil, ama CGT, FO, SUD Solidair ve CFDT sendikalarının bu konuda bir karar almak üzere bir araya gelecekleri belirtiliyor.

Yeri gelmişken önemli bir diğer hususun da altını çizmekte yarar var. Eylem ve grev kararları tamamen işçiler tarafından alınıyor. Sendikacılar deyim uygunsu işçilere uymak zorunda kalıyor, onların peşinden sürükleniyor. Örneğin 3 Nisan grevleri kararını işçiler önden almıştı, sendikacılar ise grev günü karar alıp grev dahil oldular.

GİTTİKÇE SERTLEŞEN KAVGA

Bankacı eskisi Emmanuel Macron silah ve savaş tekellerine olan borcunu ödemek için oldukça acele ediyor. İçeride sosyal yıkımı derinleştirmek, hak kırıntılarını da yok edip toplumu nefes alamaz hale getirmek, dışarıda ise Fransız emperyalizmini yeni bir paylaşım savaşına hazırlamak için ne gerekiyorsa yapıyor. OHAL'i sözde resmi olarak kaldırdı, ancak OHAL fiilen sürüyor. En önemlisi de işbaşına geldiği günden itibaren ve bağlı olduğu tekellerin işlerini bir an önce gerçekleştirmek amacıyla Fransa'yı KHK'larla yönetiyor. Öyle ki ünlü Fransız Anayasası tümüyle rafa kalkmış bulunuyor. Macron her defasında 49. paragrafın 3. maddesine sığınıyor. Yerleşik teamülleri ve parlamento başta olmak üzere yerleşik kurumları hiçe sayıyor. Çalışma yasaları konusunda bunu yapmıştı, şimdi yine aynı yoldan yürümeye çok kararlı gözüküyor.

İşçi, emekçi, öğrenci, emekli, yoksul ve göçmenler de mücadele konusunda çok kararlı. Mücadele etmezlerse eğer, saldırının elleri ve avucundakileri de silip süpüreceğini az çok biliyorlar, bu nedenle de can havliyle direniyorlar. Bugünlerde her üç günde bir grevdeler, sokaklar, boykot ve blokaj eylemlerindedir. Bu durum, başka bir gelişme olmazsa önümüzdeki Haziran ayına dek sürecektir. Şimdi, karayolu taşımacıları, yani kamyoncuların da dayanışma eylemleri ile demiryolu işçilerinin ve grevlerinin yanında olmaları belirtiliyor. Onlar da grevlere dahil olurlarsa hayat tümünden felç olur.

Bunun kendisi her gün düzenin kolluk güçleri ile karşı karşıya gelmek demektir. Mücadelenin geriliminin giderek tırmanması, polisin şiddete başvurmaya, kavganın bir kaçınılmazlık halinde daha şiddetli biçimler alması demektir. Polisin bilinçli olarak özellikle gençlik kitesini provoke ederek kriminalize etme çabaları bir başka beklenen gelişmedir. Bir diğer sapırtıcı şey de Le Pen'ci faşist gürühün sopalı silahlı saldırılarında artış olma ihtimalidir. Şimdiden yaşananların işaretidir.

Her şeye rağmen Emmanuel Macron'un işi bu kez çok daha zor. Sular durulmuyor, tam tersine şimdiden kaynama noktasına ulaşmış bulunuyor. Yaşanan süreç Fransa'da kavganın bu kez daha çetin geçeceğini, özellikle 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal anlamına yaraşır biçimde karşılanacağını işaret ediyor.

İngiliz eğitim sektöründe yükselen direniş

22 Şubat'ta İngiltere'deki üniversite çalışanlarının başlattığı grev dalgası, Mart ayı başında Üniversite ve Yükseköğretim Sendikası (UCU) ve Üniversiteler İşverenler Kurumu (UUK) arasında yapılan uzlaşmalara rağmen daha da büyüyecek gibi görünüyor. UUK, üstündeki baskıdan dolayı çalışanlara belli tavizler vermiş olsa da sokağa çıkmanın nedenleri hâlâ daha güçlüdür. Şimdi de öğretmenler genel grevi gündeme almış bulunuyorlar.

Geçen iki ayda İngiltere tarihinin en büyük akademisyen grevini gerçekleştiren üniversite çalışanları artık örgütlü mücadelenin getirdiği kazanımların farkında ve geri adım atmaya düşünmüyorlar. Aynı zamanda öbür işçi ve emekçileri de etkileyip mücadeleye çekiyorlar. Zira işsizlik oranı resmi olarak azalmasına rağmen emeklilik maaşlarının yanı sıra ülkede reel maaşlarda da ciddi bir düşüş gözleniyor. İngiliz iktisatçısı Ben Brettell'in sözlerine göre bu durum hesaba katılmamış: "Görünüşte düşük işsizlik

oranı artık düşük ücret anlamına geliyor. Oysa daha iyi ücretlere yol açar diye düşünüyorduk."

Birleşik Krallık'ta işçilerin reel maaşları 2005 yılından 2015 yılına kadar ortalama %10 düştü. Öğretmenlerin maaşları ise Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü'nün (OECD) araştırmalarına göre reel olarak %12 erimiş bulunuyor. Bundan dolayı İngiltere'deki öğretmenlerin en büyük iki sendikası NUT ve NASUWT maaşların en az yüzde 5 artmasını talep ediyorlar. Eğer hükümet tarafından bu

talebe onay gelmezse, öğretmenler büyük ihtimalle son oylamada karar verdikleri genel greve baş vuracaklar.

Eğitimsizlerdeki kızgınlık sadece maaşlardan kaynaklı değil. Bunun yanı sıra kemer sıkma politikalarının yarattığı ağır çalışma koşulları da öfkeyi sürekli büyütmektedir. Öğretmenlerde intiharların ve hastalıkların çoğalması bunun bir göstergesidir. Okullarda çocukların durumu ise daha da ürkütücüdür. Krizin yarattığı sorunlar yoksul ailelerin çocuklarının okullarda aç kalmasına neden olabiliyor. Bu

da yetmezmiş gibi artık dört yaşındaki çocukları sınavlara hazırlıyorlar. Londralı öğretmen Katharine Lindenberg şaşırarak "bu yaşta çocukların normalde öğretmenlere karşı güven ve kendileri için öz güven kazanması" gerektiğini söylüyor.

İngiliz eğitim sektöründe saldırılar ve haksızlıklar arttıkça, öfke ve bununla birlikte direniş de büyüyor. Üniversite çalışanlarının başlattığı grev dalgasına İngiltere'nin öğretmenleri de katılırsa, işçi ve emekçiler tarihi bir direniş sergileyebileceklerdir.

Kapitalist metropoller de dahil dünyanın pek çok ülkesinde işçi ve emekçiler hakları ve gelecekleri için mücadeleye devam ediyor.

FRANSA'DA GREVLER SÜRÜYOR

Geçtiğimiz hafta Fransa'da Fransa Demir Yolları'nın özelleştirilme planlarına karşı demiryolu işçilerinin aylara yayılacak olan grevleri başladı.

ÜNİVERSİTELERDE BLOKAJ

Üniversiteye giriş reformlarına karşı öğrenciler Paris, Lyon, Nantes, Lille, Nancy, Montpellier gibi birçok kentte üniversitelerde blokaj eylemleri gerçekleştirdiler. Öğrencilerin oluşturduğu 'öğrenci meclisleri'nde yapılan toplantılarda süresiz eylem kararı alındı.

HİNDİSTAN'DA GREV KAZANIMLA SONUÇLANDI

Hindistan-Delhi'de belediyenin çöp hizmetlerinde çalışan çoğunluğu kadınlardan oluşan 50 bin işçinin 10 gün süren grevi kazanımlarla sona erdi.

Grev süresince milyonlarca insanın yaşadığı Delhi'de çöpler birikti. Belediye çöpleri özel firmalara toplatmak zorunda kaldı.

Kerala eyaletinde 16 sendikanın çağrısı ile 2 Nisan'da 24 saat süren grev ise eyaletteki yaşamı adeta felce uğrattı.

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri

Eyalette önemli kavşaklar ve yollar işgal edildi.

Grev kararı hükümetin taşeron işçisi çalıştırma yasasını genişletme kararına karşı alındı.

ALMANYA'DA UYARI GREVLERİ

10 Nisan günü toplam 8 eyalette gerçekleşen uyarı grevleriyle temizlik, hastane, bankalar, itfaiye, şehir içi ulaşım ve havaalanlarında hizmetler durdu. Grev 60 bin kamu emekçisinin katıldığı açıklandı.

ARJANTİN'DE GREVLER

Arjantin'de banka çalışanları patron tarafının yüzde 7-8 zam teklifine karşın yüzde 20 zam talebiyle 6 Nisan'da tüm ülkede greve gitti. Grev nedeniyle banka şubeleri kapalı kaldı, bankamatiklere para yüklenmedi.

3-4 Nisan tarihlerinde de ülkenin en önemli devlet bankası olan Buenos Aires İl Bankası'nda çalışanlar greve gitmişti. Başbakan Macri'nin başa gelmesinden bu yana grev dalgasının önü keşilemiyor. Özel ve devlet sektöründe kitlesel işten atılmalar sürerken, hükümet

toplular sözleşmeleri erteliyor. 2017 yılının başından bu yana öğretmenlerin toplu sözleşmeleri erteleniyor. Bu nedenle 6 Nisan günü öğretmenler de grevdeydi.

HONG KONG'DA DEMOKRATİK HAKLAR İÇİN GÖSTERİ

Hong Kong'da 3 bin kişi, parlamento binası önünde toplanarak, demokratik hak ve özgürlük talepleri ile gösteri düzenledi.

Gösteri Occupy Hareketi içinde aktif olan bir profesöre saldırılması üzerine gerçekleşti.

SLOVAKYA'DA 45 BİN KİŞİ GÖSTERİ DÜZENLEDİ

Slovakya'da çoğunluğu gençlerden oluşan 45 bin kişi 5 Nisan günü gösteri düzenleyerek, mafya ve hükümet arasındaki ilişkileri araştıran gazeteci Jan Kucik ve kız arkadaşının öldürülmesinin bağımsız bir komisyon tarafından araştırılmasını talep ettiler.

AMERİKA'DA EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN GREVLERİ YAYILIYOR

Amerika'da Batı Virginia'da eğitim

emekçilerinin Mart ayı başında başlattıkları ve 9 gün süren grevlerinin kazanımlarla sonlandırılması üzerine bu kez Oklahoma'da 20 bin ve Kentucky'de binlerce eğitim emekçisi kendiliğinden greve çıktı.

Eğitim emekçileri, emekli maaşının düşürülmesini protesto ediyorlar ve daha fazla ücret talep ediyorlar.

Amerika'da öğretmenlerin büyük bir kısmı ek iş ile yaşamlarını sürdürebiliyorlar.

GÜNEY KORE'DE TERSANELERDE GREV

Güney Kore'de Changwon'da Stx Offshore&Shipbuilding's Jinhae tersanesinde 700 işçi geçtiğimiz 9 Nisan günü süresiz greve başladı. Tersane işçileri, ücretlerin büyük ölçüde düşürülmesine ve işçilerin yüzde 40'ının işten atılma planlarına karşı direniyor.

YENİ ZELANDA'DA 200 LİMAN İŞÇİSİ GREVDE

Yeni Zelanda'da Lyttleton Port'ta çalışan 200 liman işçisi Mart ayının başından bu yana daha fazla ücret ve vardiyada esnek çalışmanın genişletilmesi kararına karşı mücadele ediyorlardı.

Liman işçileri, patronun taleplerini kabul etmemesi üzerine üç haftalık greve başlayacaklarını açıkladılar.

İsviçre’de polis devleti yasaları

2017 yılının Eylül ayında İsviçre parlamentosundan geçirilen bir yasa ile İsviçre Gizli Servisi’ne (Der Schweizer Nachrichtendienst-NDB) yeni yetkiler verilmişti.

Yasaya göre NDB, mahkeme kararı olmadan telefonları dinleyebilecek, interneti kontrol edebilecek, kişi ve kurumların bilgisayar ve akıllı telefonlarına girebilecek, evlere ve arabalara böcek diye tabir edilen gizli kamera ve ses alma cihazları yerleştirebilecek, yerli ve yabancı internet sayfalarını kırabilecek. Keza internet firmaları ve telefon şirketleri NDB’nin istediği bilgileri vermekle yükümlü olacak.

Eylül 2017’de ciddi bir muhalefete karşılıklı olmadan NDB’ye verilen bu yetkilerin ardından hızını alamayan sermaye grupları, şimdi de kişilerin özel yaşamlarını istedikleri biçimde kontrol edebilmek için yeni bir yasayı daha parlamentodan geçirdiler.

“Sosyal Güvenlik Gözetim Yasası” diye tabir edilen bu yasaya göre, işsizlik kisasından geçinen işsizler, malulen emekli olanlar, sosyal yardım alanlar, kaza geçirip kaza sigortasından para alanlar, hastalık nedeni ile raporlu olanlar detektifler aracılığı ile takip edilerek fotoğraflanabilecek, videoya alınabilecek ve sesleri kaydedilebilecek. “Durumları hakkında bilgi alma” adı altında

insanların evlerine girilebilecek ve özel yaşamları kontrol edilebilecek.

Daha yasa tartışma aşamasında iken, insan hakları savunucularından, hukukçu ve sol çevrelerden oluşan yasa karşıları “Vatandaş İnisiyatifi” adı altında bir oluşuma gittiler. Bu oluşum, yasa parlamentodan geçerse referanduma gidemelerini önden açıkladı.

Parlamentoda Sosyal Demokrat Parti, Yeşiller ve tek tek bazı parlamenterler, yasaya karşı oy kullanmalarına rağmen, yasa parlamentodan geçtikten sonra yasaya karşı referanduma gidileceğini önceden duyuran Vatandaş İnisiyatifi’ne desteklerini resmi olarak dile getirmediler.

Yasa parlamentodan geçer geçmez sosyal medya üzerinden Vatandaş İnisiyatifi’ne on bini aşkın destek mesajı gelmesinin ardından, yukarıda adı geçen “sol” partilerin bazı yerel yönetimleri referanduma desteklerini açıkladılar.

Yasanın referanduma götürülebilmesi için 6 ay içinde 50 bin imzanın toplanması gerekiyor. Görünen o ki Vatandaş İnisiyatifi 50 bin imzayı toplamakta zorlanmayacak. 50 bin imzanın ardından hükümet en geç 2 yıl içinde yasayı halk oylamasına sunmakla yükümlü.

Daha şimdiden sermaye grupları ve onların temsilcileri karşı atağa geçmiş durumdadılar.

Avrupa ve bütün dünyada olduğu

gibi sosyal haklara saldırılar eşliğindeki siyasal saldırılar ve baskı yasaları İsviçre’de de gündemi meşgul etmeye devam ediyor ve edecek.

Referandumda yasaya karşı olanların işi zor görünse de, olayın seyri hâlâ belirsizliğini koruyor olsa da her şey bitmiş değil. Saldırı ve baskı yasalarının hayata geçirilip geçirilemeyeceğini kitlelerin mücadelesi belirleyecektir. Dolayısıyla yasalarla resmileştirilen bu saldırıların işçi ve emekçilerin günlük hayatını nasıl etkileyebileceğinin somut örneklerle anlatılabilmesi büyük bir önem taşımaktadır.

KIZIL BAYRAK / İSVİÇRE

Rusya’nın da desteğiyle Doğu Guta’nın büyük bölümünü geri alan Suriye ordusu, Duma ilçesinde cihatçı çetelerin kontrolünde kalan son bölgeyi geri almak için bir yandan operasyonlarını sürdürürken, diğer yandan Rusya’nın bölgedeki çetelerle görüşmeleri devam ediyordu. Bu bölgedeki operasyonlarda sona gelindiği değerlendirilirken, dinci çetelerin arkasında yer alan ABD, İsrail, batılı emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçi devletler başta olmak üzere dinci çeteler “kimyasal saldırı” iddiasını devreye soktu.

Bu iddia öne sürülerek ABD’den “Suriye’de her seçenek masada” söylemleri, İsrail’den “Suriye’ye askeri müdahale şart” talepleri bir kez daha açıktan dilendirililmeye başlandı. Keza hemen sonrasında Humus’ta bulunan Tayfur askeri havalimanına füze saldırısı gerçekleşti.

2017 yılının Nisan ayında Han Şeyhun’da “Esad yönetimi kimyasal saldırı düzenledi” iddiasıyla Suriye’de Şaryat hava üssünü bombalayan ABD, bir yıl aradan sonra, aynı yöntemle bir kez

Emperyalistler Suriye’deki savaşı kızıştırıyor

daha Suriye’ye yönelik saldırganlığını tırmandırıyor. Doğu Guta’ya kimyasal silahla saldırı iddiasının ardından Batılı emperyalistlerin saldırgan açıklamalarıyla hedef aldığı Suriye’ye 9 Nisan günü erken saatlerde füze saldırısı gerçekleştirildi. Suriye’nin resmi haber ajansı SANA, Humus’ta bulunan Tayfur askeri havalimanının birden fazla füzeyle vurulduğunu duyurdu.

BMGK TOPLANDI, SALDIRI TEHDİTLERİ DEVAM ETTİ

“Duma’ya kimyasal saldırı” gündemiyle aynı gün toplanan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nde (BMGK) de Rusya, İran ve Suriye’ye yönelik açık tehditler devam etti. Rusya’dan “Duma’da yapılan incelemede kimyasal saldırı izine rastlanmadığı” yönündeki

açıklamaya karşın, batılı emperyalistler hep bir ağızdan İran, Rusya ve Suriye’yi hedef aldı. ABD yönetiminin “Suriye’ye karşı her seçenek masada” yönlü tavırla birlikte, ABD Başkanı Donald Trump ve İngiltere Başbakanı Theresa May de yaptıkları telefon görüşmesinde “krize uluslararası tepki verilmesi gerektiğinde” anlaştı. Beyaz Saray’dan yapılan açıklamada da May ve Trump’ın “kimyasal silah kullanılmasının devamına izin vermeme” kararı aldığı söylendi. Rusya’nın Beyrut Büyükelçisi Aleksandr Zaspikin’in “Suriye’ye atılacak füzeleri düşürürüz” açıklamasına sosyal medya hesabından atıfta bulunan Trump “Hazır ol Rusya çünkü [füzeler] gelecek, hoş, yeni ve ‘akıllı!’ olacaklar” diye yazdı. Fransa Cumhurbaşkanı Macron “Suriye’nin kimyasal silah kapasitesini

hedef alabileceklerini” söyledi. Suudi Arabistan Veliht Prensi Muhammed bin Selman da böylesi bir durumda saldırıya Suudi Arabistan’ın da katılacağını açıkladı.

ÖSO ÇETELERİ ABD’NİN SALDIRISINI BEKLİYOR

Suriye’de ABD’nin saldırgan hamlelerini dört gözle bekleyen dinci çeteler ise saldırı sinyalinin ardından savaşı tırmandırmaya dönük açıklama yaptı. ÖSO adı altında toplanan çetelerden yapılan açıklamada “ABD’nin olası Suriye saldırısının ardından, kaybettiğimiz bölgeleri geri kazanmak ve yenilerini fethetmek için taarruza geçeceğiz” denildi.

BMGK’nın 10 Nisan tarihli oturumunda Duma bölgesinde kimyasal silah kullanıldığına ilişkin ABD ve Rusya’nın ayrı ayrı verdiği araştırma önermeleri kabul edilmedi.

Saldırı tehditlerinin yanı sıra ABD donanmasının yaptığı açıklamaya göre Akdeniz’e 6 savaş gemisi ve bir Alman fırkateyninin gönderildiği söylendi.

Taşeron işçileri “güvenlik soruşturması” gerekçesiyle işten atılıyor

AKP iktidarının “taşerona kadro” yalanı ile ortaya attığı düzenleme taşeron işçilerinin işsiz kalmasıyla sonuçlanmaya devam ediyor. Her gün farklı bir alandan taşeron işçilerinin işsiz kaldıkları haberleri yansımaya devam ederken, birçok işçi ise bu saldırı karşısında eylem ve direnişlerle tepkisini ortaya koyarken herkese ayrımsız kadro hakkı istiyor.

“İŞE GERİ ALINANA KADAR DİRENİŞİMİZ SÜRECEK”

AKP iktidarının 696 sayılı KHK ile “taşerona kadro getirdik” sözünün yalan olduğu ortaya çıkmış, aksine birçok belediyede işçiler “güvenlik soruşturması” gerekçesiyle işinden olmuştu. Beşiktaş Belediyesi’nde de taşeron işçileri aynı sebeple işten atılmışlardı.

İşçilerin belediye önündeki direnişi bir haftayı geride bıraktı.

08.30–17.00 saatleri arasında belediye önüne direnen işçiler, işe giriş-çıkışlarda diğer işçileri sloganlarla karşılıyor. Çevrede yaşayanların kendileriyle sohbet ederek destek verdiğini, özellikle temizlik işçileriyle tanışıklıkları olduğundan “Seni de mi attılar?” gibi sorular sorduklarını anlatıyorlar.

Belediye önünde direnişlerine devam eden işçilerden aldığımız bilgiye göre, “güvenlik soruşturması” sonuçlanan 168 işçi içerisinde 30’dan fazlası işten atıldı. İşçilere hiçbir gerekçe sunulmazken yalnızca “güvenlik soruşturmalarının olumsuz sonuçlandığı” ifade edildi. Bunlar içerisinde yalnızca birkaç eski hükümlü bulunduğunu söyleyen işçiler, onların da çalışması önünde hiçbir engel olmadığını belirterek belediyenin hayata geçirdiği işten atmanın tamamen keyfi olduğuna dikkat çektiler. İşçiler belediyenin görüşme taleplerine olumlu veya olumsuz hiçbir yanıt vermediğini belirtti.

Kimi işçilerin üyesi olduğu DİSK’e bağlı Genel-İş sendikasının kendilerine hiçbir şekilde destek olmadığını söyleyen işçiler sendika yöneticisinin ise kendilerine; “Siz yapacağınızı yapmışsınız ki işten atılmışsınız. Belediyenin bir sebebi vardır ki sizi atmıştır” dediğini aktardılar.

“ÇÖZÜM, TÜM İŞÇİLERİN KADROYA ALINMASINDA”

DİSK Genel-İş Sendikası İzmir 2 No’lu Şubesi’nin çağrısıyla taşeron işçilerinin kadro haklarının gasp edilmesine karşı 11 Nisan’da Konak’ta basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasını okuyan şube başkanı Arif, 24 Aralık 2017 tarihinde çıkan KHK sonrası “900 bin taşeron işçiyi kadroya geçiriyoruz, geçişlerde hiçbir şart koşmuyoruz, koşulsuz geçiş” iddiaları ortaya atan AKP hükümetinin bu açıklamalarının boş ve aldatmacadan ibaret olduğunun görüldüğünü söyledi.

İlk büyük ayrımı belediye işçilerinin kadro hakkının gasp edilmesiyle, ikinci büyük ayrımı “personel çalıştırmasına dayalı hizmet alımı” kapsamında çalışmayanların kadroya geçirilmesiyle gördüklerini ifade eden Yıldız sözlerine şöyle devam etti: “*Bunun sonucunda ülke genelinde on binlerce işçi mağdur edilmiş oldu. Bu mağduriyetin aynısı büyükşehir belediyesinde de yaşanmıştır. Tek bir ihale olmasına rağmen parçalı usulle yapılan ihaleler sebebiyle Yılda şirketinde çalışan ve aynı işi yapan işçilerin yarısı geçiş hakkına sahip olurken yarısı ise (311 kişi) bu geçiş hakkından yararlanamamıştır.*”

Ülkenin dört bir yanında taşeron işçilerinin haklarının gasp edildiğine dikkat çekilen açıklamada, “Bu mağduriyetin giderilmesinin kökten çözümü ayrımsız şartsız bütün işçilerin kadroya alınmasıdır” vurgusu yapıldı.

Kadro aldatmacasıyla işten çıkartılan Ege Üniversitesi taşeron işçilerinin direnişine de değinen Yıldız, “Sendika üniversite işçilerinin yanındadır” dedi. Ancak Yıldız, belediyede kendi üyelerinin

işten çıkarılmasını ve Konak Meydanı’nda yanı başlarında devam eden direnişlerini anmadı.

ŞEKER FABRİKASI İŞÇİLERİ ‘KADRO’ İSTEDİ

Özelleştirilen şeker fabrikalarında çalışan yüzlerce taşeron işçisi, KHK ile hayata geçirilen taşeron düzenlemesi ile kadro hakkından mahrum bırakıldı. Özelleştirmelerle de hakları gasp edilen işçiler hükümete tepkilerini ortaya koyuyor.

11 Nisan’da da Yozgat Şeker Fabrikası’nda çalışan 100’e yakın taşeron işçisi fabrika önünde eylemi yaparak ‘kadro’ istedi. Fabrika önünde toplanan işçiler, “Kadro beklerken işsiz kalacağız!”, “Şeker çalışanı üvey evlat mı!”, “Hani kimse mağdur olmayacaktı!” sloganlarını attı.

Eylemde konuşan işçi Adnan Gözübüyük, kendilerine kadro sözü verilmesine rağmen kadro alamadıklarını belirterek “Bütün bunların üzerine şeker fabrikalarının özelleştirilmesi haberleri ile bir kez daha yıkıldık” dedi.

Yozgat Şeker Fabrikası’nda 111, diğer özelleşen 14 şeker fabrikalarında ise toplam bin 675 kişinin hakkının gasp edildiğinin altı çizilen açıklamada, “Hükümet yetkilileri fabrikalarla ilgili açıklamalar yapıyor ancak bu açıklamaların hiçbirinde taşeron işçilerinin adı geçmiyor. ‘Çalışanlar mağdur edilmeyecek’ denildiği halde bizleri kimse görmüyor ve duymuyor” ifadeleri kullanıldı.

TAŞERON İŞÇİLERİNİN EYLEMİNE OHAL ENGELİ

Ege Üniversitesi’nde kadro beklerken “güvenlik soruşturması” öne sürülerek işsiz bırakılan taşeron işçilerinin eylemi OHAL engeliyle karşılaştı.

9 Nisan’da rektörlük önünde oturma eylemi yaparak seslerini duyurmak isteyen taşeron işçilerinin karşısına dikilen polis, valilikten izin alınmadığı gerekçesi ve OHAL bahanesiyle, oturma eylemine izin vermedi.

“GÜVENLİK SORUŞTURMASI”YLA 10 İŞÇİ DAHA ÇIKARILDI

“Güvenlik soruşturması” uygulaması “taşerona kadro” yalanıyla beraber yaşama geçirildi. Bu uygulamayla, kadro bekleyen pek çok taşeron işçisi işten çıkarıldı.

İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde çalışan 10 işçi de güvenlik arşivi soruşturması bahanesiyle tazminatlı olarak 4 Nisan’da işten çıkarıldı.

Hak-İş’e bağlı Hizmet-İş sendikasına üye olan işçilere verilen tebligatta, işten çıkarma gerekçesi olarak şu ifadeler yer alıyor:

“Devlet Personel Başkanlığının yazısı ile Bakanlığımız Güvenlik Soruşturması Değerlendirme Komisyonu kararı üzerine güvenlik soruşturmaları ve arşiv araştırmaları sonucu olumsuz olarak bildirildi.”

TTE saldırısına sessiz kalmak tek tipleşmektir

Hapishanelerde tutsaklara yönelik saldırılar, hiçbir zaman yalnızca içerideki tutsaklara yönelik saldırı olarak gerçekleşmedi. Tutsaklara yönelik katliam saldırılarında bile tutsaklar sadece toplam saldırının ilk hedefiydiler. Hapishanelerdeki her katliamın ardından, neredeyse istisnasız olarak, işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırılarında artış yaşandı.

Sermaye devleti hapishanelerde tutsaklara salt "intikam" almak için saldırıyor. Saldırı tümüyle sınıfsal çıkarlar gereği yaşama geçiriliyor. Sermaye sınıfının işçi ve emekçilerin açık sınırının altında kalan asgari ücrete, iş cinayetlerine, işten çıkarmalara ses çıkarmamalarını sağlamak gibi kendince yaşamsal bir hedefi var. İstiyor ki kendisinin zenginliği artarken, işçi ve emekçilerin yoksulluğunun artması herhangi bir sorun yaratmasın. Ne var ki devrimcilerin varlığı sermayenin bu hedefine her zaman potansiyel bir engeldir. Dışarıda sürekli bu engele saldırırken, hapishanelerde de devrimcileri teslim almaya, kişiliksizleştirmeye, devrimci kimliğinden koparmaya çalışıyor. Tutsaklar teslim olmadığında saldırı fiziki olarak yok etmeye, katliama varırılıyor. Katliamlarla sadece hapishanelerdeki diğer tutsaklara değil, onlarla birlikte işçi ve emekçilerin doğal öncülerine de "teslim olun" mesajı veriliyor.

TTE SALDIRISI HER ZAMAN GÜNDEMDE

Sermaye devletin demir yumruğu AKP'nin "reisi" tek tip elbise (TTE) saldırısını ilk olarak 15 Temmuz'un yıldönümünde gündeme getirdi. TTE ilk dillendirildiğinde hedefin "FETÖ" davasından yargılananlar olduğu iddia edildi. Fakat çok geçmeden asıl hedeflerinin devrimci ve yurtsever tutsaklar olduğu görüldü.

24 Aralık 2017'de çıkarılan 696 sayılı KHK ile TTE saldırısının hedefindeki asıl kesimin devrimci tutsaklar olduğu açık ve net bir şekilde ifade de edildi. 1 ay içinde yönetmelik çıkarılıp, uygulamaya geçileceği söylendi. Ne var ki yönetmelik hâlâ çıkmadı ve TTE saldırısını yaşama geçirmedi. Bunun nedeni yönetmeliğin yazım zorluğu değil herhalde. İçeride tutsaklara TTE'yi giydiremeyeceklerini onlar da biliyor. Bilindiği gibi 12 Eylül sonrasında da hapishanelerde TTE saldırısı gündeme getirilmişti. TTE'yi giyenler, bu saldırı püskürtüldüğünde elbise olarak tek tipi çıkardıkları halde bilinçlerinde çıkarıp atamadılar. TTE'ye boyun eğen

12 Eylül öncesi devrimcileri, devrimci kimliklerinden kopup reformistleştirdiler. Fakat genel olarak TTE'yi ölümüne reddeden devrimci tutsaklar TTE'yi parçalayıp devrimci kimliklerine sahip çıkmayı başardılar. Devrimci tutsaklar 2000'deki F Tipi hücre saldırısında da ölümüne bir kararlılık sergilediler. Bu ağır saldırıda sermaye devleti maddi olarak yenilmediyse bile kazanamadı da.

TTE hapishanelerdeki saldırının sadece bir biçimidir ama sermaye iktidarının politik olarak kaybetmeyi göze alamayacağı bir biçimi... Oysa tutsakların TTE'yi parçalayıp mahkemeye don-atletle çıkması bile sermaye devletini politik ve moral açıdan sıkıştırma, 12 Eylül'ün anılarını tazeleme potansiyeli taşıyor. İktisadi ve sosyal olarak burnundan soluyan fakat iç ve dış politik hamasetle sesleri bastırılabilen sınıf ve emekçi kitlelerin politik bir sorunda taraf olmalarına da yol açabilecek bir tehlikedir bu. Öte yandan bugün tutsak yakınlarının, devrimci ve ilericilerin son derece cılız geçen TTE karşıtı eylemleri ve örgütlenme çalışmalarının saldırı fiilen hayata geçtiğinde nasıl bir seyir izleyeceği de sermaye devleti açısından belirsizdir.

Sermaye düzeninin çok yönlü krizle yüz yüze olduğu bu dönemde, söz konusu riskler ve belirsizlikler dinci-gerici iktidarı TTE saldırısını fiilen hayata geçirmekten şimdilik alıkoymuyor. Şüphesiz bu TTE saldırısından vazgeçildiği anlamına gelmiyor. TTE en uygun anda uygulanmak üzere sermaye devletin gündeminde

duruyor.

TTE SALDIRISININ YOLUNU DÜZLEME SALDIRILARI

Nitekim AKP iktidarı olası riskleri hesaba katarak TTE saldırısının yolunu düzleme çabalarını sürdürüyor. Örneğin tutsaklara yönelik saldırılar OHAL'den bu yana misliyle arttı. Sürgün sevkler, ölüm sınırına gelen tutsakların bile tedavilerinin engellenmesi, tecritin giderek derinleştirilmesi vb. saldırılar olağan ve sistematik bir hal aldı.

Bir diğer dikkat çekici uygulama ise TTE saldırısının yaşama geçirileceği günlerde hapishanelerde askeri düzende ayakta sayım dayatmasının devreye sokulması oldu. Bu saldırı özünde TTE saldırısıyla aynı niteliktedir. Bir tutsağın TTE'yi giymesiyle askeri düzende tek mil ile ayakta sayım vermesi aynı saldırının türevleridir.

Tutsaklar TTE'den farksız olan ayakta sayım dayatmasını elbette ki kabul etmiyorlar. Bu yüzden de önce fiziki saldırıyla işkence görüyor, ardından disiplin cezaları alıyorlar. Bu saldırı dışardan çok görülmediği/duyulmadığı ölçüde kamuoyu tepkisiyle karşılaşmadan uygulanıyor. Ola ki dışarıda güçlü bir tepki olursa rahatlıkla geriye çekebilecekleri bir saldırı türü. Askeri düzende ayakta sayım dayatmasının çıkarılan bir genelgeye dayandırıldığı söyleniyor, ama bu genelge avukatların sormasına rağmen açığa çıkarılmıyor. Genelgeyi bile iptal

edebilirler, ama şimdi dışarıda güçlü bir tepki oluşsa, sorunu sadece hapishane idarelerine mal ederek ayakta sayım dayatmasına son da verebilirler.

TTE SALDIRISININ TEMEL AMACI, SOSYAL YIKIM SALDIRILARINA SES ÇIKARMAYACAK TEK TİP İŞÇİ, EMEKÇİ YARATMAKTIR

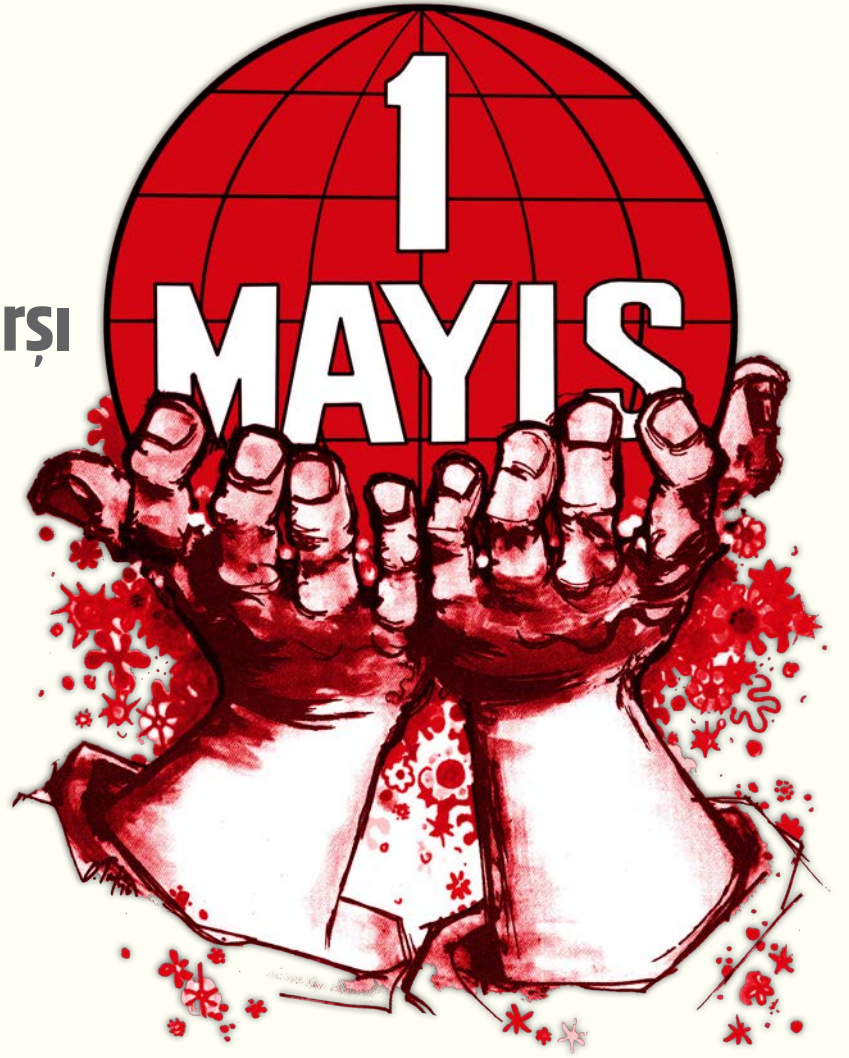
TTE saldırısı önce tutsakları giderek de sınıf ve emekçilerin ileri kesimlerini teslim alıp, saldırılara boyun eğen tek tip emekçi yaratmayı hedefliyor. "Toplumun tek tipleşmeye çalışıyorlar" söylemi ajitatif görünse de tümüyle gerçek bir hedeftir. Zira mevcut iktidarı ve düzeni ancak yoksulluğa, yoksunluğa, sefaletle bile şükreden, din istismarıyla sürüleştiren, "buyurun efendimci" tek tip işçi-emekçi yaratarak güvenceye alabileceklerini biliyorlar. Tek tipleştirilmiş işçi ve emekçi demek, krizlerin faturasını hiç sorun çıkarmadan ödeyen, sermayenin içeride ve dışarıdaki saldırganlığına alkış tutan, patronlar karşısında boyun eğen bir köleler yığını demektir.

Bir kez daha vurgulayalım ki TTE saldırısı toplumu tek tipleştirmenin sadece hapishane cephesidir. Saldırı sınıf ve emekçi kitlelerin haklarına, kazanımlarına ve geleceğine yöneliktir. Dolayısıyla devrimci ve ilerici güçlerin hapishanelerle ilgili dışarıdaki çalışmasının temel hedefi saldırının bizzat işçi ve emekçilere yönelik olduğunu anlatmak olmalıdır.

H. ORTAKÇI

**Sömürüye, baskıya, eşitsizliğe,
yoksulluğa, sefalete, gericiliğe,
zorbalığa, ırkçılığa, savaşa, işgale karşı**

1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz. İçinde bulunduğumuz dönemde kapitalizmin yarattığı ekonomik, sosyal, siyasal sorunlar derinleşiyor; tek adam diktasına dayalı AKP rejimi bir kabus gibi ülkenin üzerine çökmüş bulunuyor. Kendi bekası için savaş çıkaran bu rejim, faturayı emekçilerin sırtına yıkıyor. Koşulların vahameti işçilerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin 1 Mayıs'ta alanlara çıkmalarının önemini bir kat daha artırıyor.

EMEKÇİ KARDEŞLER!

Tek adam diktasına dayalı rejim, hem kapitalizmin yarattığı sorunlar yumağını derinleştiriyor hem kültürel, ahlaki baskı ve yozlaşmayı "olağan sınırları"nın çok ötesine taşıyor. Bu rejimin icraatlarından sadece sömürücü kapitalist sınıflar ve saltanat sarayının dalkavukları yararlanıyor. Bütün zenginlikleri üreten işçi sınıfı ve emekçilerin payına ise daha çok baskı, sömürü ve eşitsizlik, daha çok işsizlik, yoksulluk ve sefalet düşüyor!

Kapitalist asalaklar, 2002 yılında siyasal iktidarı din bezirgani, inanç sömürücüsü AKP'ye teslim ettiler. Bu sayede patronların kasaları dolup taşı, iktidar yandaşı pek çok dolar milyarderini türetti. Oysa bu süreçte emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları daha da zorlaştı.

GELİR DAĞILIMI UÇURUMU DERİNLEŞTİ!

Toplumsal gelire el koyan kapitalist azınlığın serveti katlanırken, emekçilerin "milli gelir"den aldıkları pay ise sürekli azalıyor. Yolsuzluk, rüşvet, yağma düzeni öyle bir hal almış ki, ayakkabı kutularına sığmayan dolarları Malta/Man adalarına transfer ediyorlar.

İŞSİZLİK HAD SAFHADA!

Saray saltanatının efendileri, ekonomik büyüme

ile övünüyor. Oysa işsizlik bataklığı günden güne genişliyor. Milyonlarca kişi iş bulamazken 20'li yaşlardaki gençler arasında işsizlik oranı %30'lara ulaşıyor.

TAŞERON CUMHURİYETİ KURDULAR!

AKP iktidarı kadrolu çalışmayı neredeyse imkansız hale getirdi. Kaba kölelik anlamına gelen taşeronluk sistemi bir veba gibi her tarafa yayılmaktadır.

İŞ CİNAYETLERİNDE DÜNYA REKORU KIRDILAR!

Kuralsızlığı kural haline getiren AKP iktidarı döneminde on binlerce işçi "iş kazası" adı altında öldürüldü. Katilleri koruyan iktidar, "işçi sağlığı ve iş güvenliği" yasasını çıkarmayarak iş cinayetlerini teşvik ediyor.

GREV VE HAK ARAMA MÜCADELESİNİ YASAKLIYORLAR!

İşçilere ve emekçilere kaba köleliği dayatan iktidar, sermayeye karşı mücadelenin en etkili silahı olan grevi yasaklıyor. Hak arama mücadelesini engellemeye çalışan AKP rejimi, emekçileri "uysal köleler" konumuna itmek istiyor.

OHAL/KHK DÜZENİNİ KALICILAŞTIRDILAR!

15 Temmuz darbe girişimini fırsata çeviren iktidar, OHAL/KHK düzeni ile kendi darbesini başlattı. Zaten sınırlı olan hak ve özgürlükler gasp edildi. Sömürüye, baskıya, sefalete, savaşa karşı mücadele edenler, dikta rejimin zorbalığına maruz kalıyor. Düzenin hapisaneleri dolup taşıyor.

KADIN CİNAYETLERİNDE 'İSTİKRARLI' ARTIŞ!

Gericiliği, şovenizmi yaygınlaştıran rejim, ilkel/cinsiyetçi zihniyetini yayararak, kadın cinayetlerinin onlarca kat artmasına neden oldu. Katilleri koruyan yargısı ile cinayetleri teşvik etmeye devam ediyor.

KADIN VE ÇOCUK İSTİSMARINI TEŞVİK EDEN MECZUPLAR KÖŞE BAŞLARINI TUTUYOR!

Kadın ve çocukları hedef alan taciz/tecavüz saldırıları vahim boyutlara ulaştı. Fetva veren iktidarın meczupları, sapkın eğilimlerini yaygınlaştırarak toplumsal yozlaşmayı derinleştiriyor.

DİKTA REJİMİ BEKASINI SAVAŞ VE İŞGALE ENDEKSLEDİ!

Toplumsal meşruiyetini yitiren iktidar geleceğini savaşa, işgale, dinci-ırkçılığa bağlamış durumda. Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımayan AKP rejimi, artık bölge halkları için ciddi bir tehdit teşkil etmektedir.

EMEKÇİLER, KARDEŞLER!

Birer musibet boyutuna varan bu sorunlar ve daha pek çok sorun emekçilerin yaşamını zehir ediyor! Ancak bunlar ne kaderdir ne de "makus talih!" Bunlar, sömürücü kapitalist sınıfların çıkarlarını temsil eden tek adam diktasına dayalı rejimin katmerleştiği sorunlardır. Bu pervasızlıklara boyun eğmek, rejimi daha da pervasızlaştırmaktan başka bir sonuç yaratmaz!

İşçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin, tüm ezilenlerin tek çıkar yolu 1 Mayıs'ın birlik, dayanışma, mücadele çağrısına yanıt vermek, alanlara çıkmak, sömürücülerden, asalaklardan, yağmacı zorbalardan hesap sormaktır! Emekçilerin eşitlik, özgürlük ve kardeşlik içinde yaşayabileceği sosyalist bir dünya kurma mücadelesini büyütmezdür!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın sosyalizm!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU